

คำพิพากษาศาลฎีกาคดีสวรรคต

คำพิพากษา

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ที่ ๑๕๕๕/๒๕๕๑

ศาลฎีกา

วันที่ ๑๒ เดือนตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๕๗

ความอาญา

ระหว่าง พนักงานอัยการ กรมอัยการ โจทก์
นายเฉลียว ปทุมรส ที่ ๑ นายชิต สิงหเสนี ที่ ๒
นายอนุช บัณฑวิน ที่ ๓ จำเลย

เรื่อง ประทูลร้ายต่อพระองค์สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ฯ

โจทก์ จำเลยที่ ๒ ที่ ๓ ฎีกาคดีคำพิพากษาศาล
อุทธรณ์ ลงวันที่ ๒๘ เดือนตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๕๑

โจทก์ฟ้องว่า นายเฉลียว ปทุมรส จำเลยที่ ๑ นายชิต
สิงหเสนี จำเลยที่ ๒ นายอนุช บัณฑวิน จำเลยที่ ๓ กษัตริย์
ตลอดจนอยู่ บังอาจสมคบกันกระทำการประทุษร้ายต่อพระองค์พระ
มหากษัตริย์ในรัชกาลที่ ๙ พระบาทสมเด็จพระปรเมนทรมหาอานันท
มหิดลแห่งกรมต่างวาระกัน คือ

ก. เมื่อระหว่างวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๕๕ ถึงวันที่ ๕ มิถุน
ายน ๒๕๕๕ จำเลยทั้ง ๓ นกยพรรคพวก สมคบกันคิดการกระ
เดียดมใจและกระทำการขู่ลงพระชนม์พระองค์ท่าน โดยประสมปรึกษา

โดยนการฉกกลางคืน ในชั้นที่ระทำการปลงพระชนม์และ ใ้ผู้ใดรับ
พิพาทร่วมกัน ไประทำการปลงพระชนม์แล้วจำเลยทั้ง ๓ ช่วยปกปักรักษา
ไม่นำความไปร้องเรียน เหตุเกิดที่ตำบลชนะสงคราม ที่ของท่าอาว
พระนคร จังหวัดพระนคร

ข. วันที่ ๘ มิถุนายน ๒๔๘๘ เวลากลางวัน นายซึกและ
นายอภัย จำเลยกับพรรคพวกสมัครกันระทำการปลงพระชนม์พระ
องค์ท่าน โดยใช้อาวุธปืนยิง ๑ นัด ถกพระนลาทกระต๊อของหลังพระ
เคี้ยว ในขณะพระบรมมหาราชวังเป็นที่เห็นเหตุให้เสด็จสวรรคตทันที ขณะ
ที่จำเลยกับพรรคพวกได้ระทำการปลงพระชนม์ดังกล่าว นายซึก นาย
อภัยได้ร่วมรัฐอยู่ในที่นั้นด้วย จงใจไม่ถวายความพิทักษ์ความหน้าที่
มทาดเล็กต้องพระบรมมหาราชวัง กลับยังอาจเห็นใจช่วยเหลือให้ช่องโอกาส
แก่พรรคพวก อันเป็นฉาวชูปการในการประทุษร้ายนั้นได้สำเริงและ
ปกปักรักษาไม่นำความไปร้องเรียน เหตุเกิด ณ พระที่นั่งบรมพิมาน ใน
พระบรมมหาราชวัง

ค. วันที่ ๘ มิถุนายน ๒๔๘๘ เวลากลางวัน ภายหลังจาก
ถูกลปลงพระชนม์แล้ว นายซึกยังอาจเพทุบายเอาปลอกกระสุนปืน ๑
ปลอกส่งให้แก่เจ้าหน้าที่ตำรวจ โดยกล่าวเท็จว่าเคยได้ใกล้พระมต้น
บรมมหาราชวังขณะฉกปลอกกระสุนปืนที่ใกล้ข้างในวันนั้นจาก ย่นกระชอก
หนึ่งซึ่งวางอยู่ใกล้พระกระเชอของข้า และเพื่อจะไล่หลังเชอคือไปว่า
ทรงใจย่นกระชอกนั้นประทุษร้ายพระองค์ท่านเอง ความจริงย่นกระ
ชอกนั้นหาได้ใช้ยิงในวันนั้นไม่และไม่ใช้กระชอกที่ใช่ประทุษร้าย ทั้ง

นี้โดยนายชิตรัฐอยู่แต่ไว้ว่าเป็นแก้ภัยรอกนาช่วยพรรคพวกได้พ้นอา-
ญาและปลดปล่อยให้ความปราศจากไว้ ได้มีผู้ประทุษร้ายพระองค์ทำ
เหตุเกิดคุณ พระที่นั่งบรมพิมาน

ขอใ้ตั้งโทษตามกฎหมายลักษณะอาญา มาตรา ๕๗-

๑๕๕-๖๓-๖๔-๗๐ และ ๗๑

จำคุกทั้ง ๓ ให้การปฏิเสธและว่า เหตุที่จำเลยดกกล่าวค
เพราะมีบุคคลบางจำพวกฉวยโอกาสการ สวรรคตเล่นเป็นเกมกำ
เมืองเพื่อทำลายล้างบุคคลอื่น มีอาทิเช่น นายยวิติ พนมยงค์ นาย
เวียงเอกวิชัย ชัยสิทธิ์เวช นายเฉลียว ชุมมรส และพลอยไปถึง
นายชิตนายยศกับด้วย

ศาลอาญาพิจารณาคำฟ้องว่า พระบาทสมเด็จพระบรมเม
ตรมหาอานันทมหิดล เสด็จสวรรคตโดยถูกผู้ร้ายลอบปลงพระชนม์
นายชิตรัฐได้ร่วมมือกับผู้ร้ายรายนี้ด้วย ความผิดของนายชิตคือช่วย
กฎหมายลักษณะอาญา มาตรา ๕๗ ตอน ๒ ส่วนข้อขอใ้ตั้งโทษ
นายชิตควมมาตรา ๑๕๕ ในข้อที่ว่าสับเปลี่ยนปลดออกกระสุนของ
กลางโดยดล่าวเท็จแก่เจ้าหน้าตเพื่อช่วยผู้กระทำผิดนั้น ทางพิจารณา
ก็ให้ความสม แต่เห็นความผิดก็เกิดขึ้นอยู่ในความผิดประธา
ข้างกัน ไม่พึงแยกกระตงลงโทษอีกได้ จึงตั้งโทษนายชิตจำเลยตาม
มาตรา ๕๗ ตอน ๒ ยกเคียว ใ้ประหารชีวิต ส่วนนายเฉลียวและ
นายยศจำเลยก็ยังไม่มีความผิดฐานใ้พ้อพียงว่า ใ้ร่วมกระทำผิด
ด้วย ใ้ยกฟ้อง

นายชิตจำเลยขอตั้งขอใ้ยกฟ้อง

โจทก์อุทธรณ์ขอให้ส่งโทษจำเลยอีก ๒ คนด้วย

ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้ ให้ส่งโทษประหารชีวิตนายบุคคลจำเลยตามมาตรา ๕๗ ตอน ๒ ด้วยอีกคนหนึ่ง ส่วนนายชิต นายเฉลียวจำเลยคงยืนตามเดิม แต่มีความเห็นแย้งของผู้พิพากษานายหนึ่งว่า ควรยกฟ้อง ปลดปล่อยจำเลยทั้งสามคน

โจทก์ฎีกาขอให้ส่งโทษนายเฉลียวจำเลย โดยอธิบดีกรมอัยการรับรอง

นายชิต นายบุคคล จำเลยฎีกา ขอให้ยกฟ้อง

ศาลฎีกานั่งฟังคำแถลงของฝ่ายโจทก์จำเลย ตรวจสำนวนประชุมปรึกษาคดีแล้ว

ตามคำแถลงของจำเลยเข้าใจความว่า การแต่งตั้งรัฐบาลเนื่องจากการกระทำรัฐประหาร เป็นการไม่ชอบ ฉะนั้นการสอบสวนตลอดจนการฟ้องร้องจำเลยในคดีนี้จึงเป็นการไม่ชอบด้วยนั้น เห็นว่าความข้อนี้ศาลล่างทั้ง ๒ ได้วินิจฉัยไว้แล้วว่าโจทก์ฟ้องคดีได้ และศาลนี้ก็ได้เคยวินิจฉัยไว้ในคำพิพากษาฎีกาที่ ๔๕/๒๔๕๖ คดีระหว่างนายทองเย็น หลีละเมียร โจทก์ กระทรวงการคลัง จำเลย ว่ารัฐบาลที่ตั้งขึ้นภายหลังรัฐประหารเป็นรัฐบาลที่ชอบ ฉะนั้นโจทก์จึงมีอำนาจฟ้องคดีนี้ได้ จะได้อรรถวินิจฉัยขอเท็จจริงต่อไป

ทางพิจารณาได้ความว่า พระบาทสมเด็จพระปรเมนทรมหาอานันทมหิดลพร้อมด้วยสมเด็จพระวชิรชนันและสมเด็จพระราชอนุชาเสด็จกลับประเทศไทยเมื่อวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๔๘๘ ประทับ ณ พระที่นั่งบรมพิมาน พระองค์ท่านประทับอยู่ทางริมฝ่ายด้านตะวันออก ส่วน

อีก ๒ พระองค์ประทับทางริมฝ้าย้านกระวั้นทก นายชิตและนายบุญชัย
 เป็นมตาตเล็ก ประจำที่ห้องพระ ยรรทม พระบาท สมเด็จ พระเจ้าอยู่หัว
 นายเฉลียวเป็นราชเลขาณการในพระองค์ และเป็นเจ้าราชกาารผู้ใหญ่
 ประจำพระองค์ด้วยอีกตำแหน่งหนึ่ง นายปรีคพินคำแทนหน้าที่ผู้
 สำเร็จราชการแทนพระองค์แต่ยังมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ
 ยกย่องนายปรีคไว้ในฐานะรัฐบุรุษอาวุโส มีหน้าที่รับผิดชอบราชการ
 แผ่นดิน ต่อมาได้เข้าดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี สืบต่อจากนาย
 ควง อภัยวงศ์ตามประกาศพระบรมราชโองการ ลงวันที่ ๒๔ มีนาคม
 ๒๔๘๘

เมื่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเสด็จนิวัติสู่พระนครแล้ว
 ทรงบำเพ็ญพระราชกรณียกิจนานาประการ เพื่อให้บังเกิดผลดีแก่
 ประเทศชาติ พระองค์ทรงพระราชอุทิศเสด็จไปในที่ต่าง ๆ ทั้งใน
 กรุงและต่างจังหวัด เช่น เมื่อวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๔๘๘ เสด็จ
 ประพาสจังหวัดชลบทวิพร้อมด้วยนายปรีค พลโทพระศรภักดิ์สฤตยการ
 สมุทรราชองค์วิถึ นายเฉลียว นายชิต ทอศพระเนกรการแลศกงอาวอ
 ของคณะพลพรรคเสรีไทย มีผู้นิยมเกล้าถวายอาวูชยัน กษของอนท
 พลพรรคเสรีไทยใช้ช้อย ทรงโปรดการศกยั้งยั้งชนิกใหม่ ๆ ที่มีผู้นิยม
 เกด้าฯ ถวาย ต่อมาได้กราข้อมเขียนราษฎรคามจังหวัดต่าง ๆ ตลอดจน
 แห่ง ทรงพระราชปฏิสันถารแก่ราษฎรที่มาเฝ้า ราษฎรถวายสิ่งของ
 และมีเด็กน้อยที่ทรงยินดีด้วย และโปรดเกล้าฯพระราชทานเงินกัณดงให้
 เป็นสิริมงคล ผู้ใดทกชวชนกัทรงขอสงให้เจ้าหน้าทช่วยเตลอ กวัง
 สุก้าวยเสกัประพาสทอกรสำแดงเมื่อวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๔๘๘

ในคำนี้เกี่ยวกับการบริหารงานประเทศชาติ พระองค์ทรง
 สันพระราชหฤทัยที่จะทรงทราบและศึกษา ไปรตเกล้าฯ ได้เชิญนาย
 ทศารชุนผู้ใหญ่ ปลัดกระทรวงและอธิบดีพลัดเปลี่ยนกันเข้าเฝ้า เพื่อ
 เป็นโอกาสที่จะ ทรงซักถามกิจการ ในหน้าที่และ แผลงเปลี่ยนความรู้
 ในทางพระพหุศาสตร์นา ถึงทรงพระราชทานพระราชทรัพย์บำรุงวิชา
 ราชการและทรงพระราชหฤทัยจะทรง เสนอขอ แม้ทั้งศาสตร์อื่นก็อยู่ใน
 พระบรมราชูปถัมภ์ ชีวันงานวันพระองค์ก็ยิ่งทรงได้ด้วยความยินยอมเห็น
 มิ่งขวัญที่เคารพสักการะอย่างประ ทัยใจ ด้วยความชื่นชม โสมนัสของ
 บรรดาข้าทูลละอองธุลีพระบาทและพสกนิกร

โดยที่มีพระราชประสงค์จะทรงกลดไปยังศึกษาคณะยังประเทศ
 สวิตเซอร์แลนด์ออก กำหนดเสด็จวันที่ ๑๓ มิถุนายน ๒๔๘๔ ตาม
 ที่โทรถวายพระฤกษ์ ในโอกาสที่รัฐบาลแห่งสหรัฐอเมริกาและ
 อังกฤษได้กราบทูลเชิญเสด็จพระราชดำเนินไปยังประเทศนั้นๆ ด้วย

วันที่ ๘ มิถุนายน ๒๔๘๔ ทรงพระประสูติเกี่ยวกับพระ
 นาถิ งดเสด็จงานพระราชทานเพลิงพระศพ พระองค์เจ้าอาทิตย์ทิพ
 ธาภา และทรงนมัสการมหาเศวตฉัตรรัชชาพระองค์ เวลา ๑๘.๐๐
 นาฬิกา หลวงนิเทศวิเศษวิเศษ ถวายตรวจพระวรกาย ปรากฏมีพระ
 ธากาวใจได้ก่น้อย ขอให้สมเด็จพระราชชนนีถวายพระโอสถในขวด
 ยีนแก้ว ๑ เม็ด ทอนแก้วถวายส่วนต่างพระนาถิ ถวายยาอ้อยศาลิ
 คตบนแก้วเม็ช และทอนเข้าถวายน้ำมันและคั่งอุดกรงทอง

ในวันที่ ๘ นี้พระธากาวไม่มาก เสด็จไปเสวยพระกระยาหาร
 เข้าและถนัดวางวันอย่างปรกติ ส่วนพระกระยาหารคำสมเด็จพระราช

ชนนรีฯสั่งให้จักษมาเสวยร่วมที่ห้องทรงพระตำราญ สมเด็จพระราช
 ชนนรีฯก็เสวยถวายพระโอสถณละอนันฯ อยู่นานเสด็จเข้าที่พระบรรทมเมื่อ
 เวลาประมาณ ๒๑.๐๐ นาฬิกา แล้วจึงเสด็จจากไป จึงฉันทนรีฯก็
 ที่ ๕ มิถุนายน ๒๔๕๕ เวลาราว ๒.๐๐ นาฬิกา สมเด็จพระราชชนนรีฯ
 เสด็จไปปลุกบรรทมรัชชิ่งตามว่าคล้ายก็ไหม ? ทรงตอบว่าคล้ายก็
 สมเด็จพระราชชนนรีฯถวายน้ำมนต์ตั่งตั่งสมถึขันธ์วันดี แล้วทรงรู้สึก
 ยังใคร่จะทรงบรรทมต่อไป จึงถวายโอกาสโดยรัชชิ่งเสด็จกลับไปแล้ว
 นั้นมหาดเล็กห้องพระบรรทมยังไม่มีใครมา คือเวลา ๑.๐๐ นาฬิกา
 เศษ นายบุษย์เวรประจำวังมาและนั่งเฝ้าอยู่ตามตหน้าทกระเบื้องหน้า
 พระทวารห้องแคงพระองค์ ซึ่งเข็นทางเข้าที่ของพระบรรทม ครั้น
 เวลา ๔.๐๐ นาฬิกาเศษ นายซึกโคได้มานั่งอยู่คู่กับนายบุษย์

เวลาราว ๕.๐๐ นาฬิกา สมเด็จพระราชชนนรีฯเสด็จไปพระ
 เียงหน้าพระทวารห้องแคงพระองค์ รัชชิ่งตามนายซึก นายบุษย์ ว่า
 ในหลวงมีพระอาการเป็นอย่างไร ทรงไกรบับคำตอบว่า ทรงสบาย
 ขึ้นเสด็จเข้าห้องทรงแล้ว สมเด็จพระราชชนนรีฯก็เสด็จกลับยังห้องพระ
 บรรทมของพระองค์

ก่อนนั้นมาเวลาไม่ถึง ๕.๓๐ นาฬิกา มีเสียงขยับคั้งขยับ ๑ นึก
 ภายในห้องพระบรรทมพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ขณะนั้นสมเด็จพระ
 พระราชชนนรีฯเสด็จออกจากห้องบรรทมของพระองค์ ไปเสวยพระ
 ภัตตาหารเช้า นายซึกจึงไปกราบทูลว่า "ในหลวงยังมีพระองค์"
 สมเด็จพระราชชนนรีฯก็ทรงวิ่งไปทันที นายซึก นางสาวเนื่อง จันทคุลย์

สมเด็จพระราชอนุชาและนางสาวกรมฯ กระละวัฏ ความตึกคึกใจไป
ในท้องพระบรรทมของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

ขณะนั้นปรากฏว่า พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวบรรทมหงาย
บนพระแท่น พระเคียวหนุนพระเศษบนกษัตริย์บรรทมพลัดอย่างปรกติ มีผ้า
กอกกลมพระองค์อยู่เรียบ กิ่งแก้วเหนือพระอุระตกลงไปจนถึงข้อ
พระบาท กิ่งกลางของผ้าอยู่กึ่งกลางของพระองค์พอดี ชายผ้าทั้งสอง
ข้างลาพระองค์ออกมาพอ ๆ กัน ผ้าลาดพระขมู่อยู่เรียบก็ พระเจนน
คงอยู่ในที่ตามปรกติ มีพระโกลีกลีโต ไทรอมพระพักตร์ลงมาที่พระ
เจนนและผ้าลาดพระขมู่ พระเคียวตะแคงไปทางข้างขวาเล็กน้อย
เห็นพระขนงซ้ายมีผลกระสุนขึ้น หนึ่งผลเช่นแมลงกลาขเคือง
หมายคน กว้างยาวประมาณ ๔ เซนติเมตร พระเนตรทั้งสองหลับ
สนิท ไม่ได้ทรงผลของพระเนตร ผลของพระเนตรวางอยู่บนโต๊ะเล็ก
ข้างพระแท่น พระเกษาแลงเรียบอยู่ในรูปที่เคยทรง พระโอบุชุก
พระกรทั้งสองเหยียดคอกที่ยื่นออกหน้าคลุมพระองค์แนบพระวรกายตาม
ปรกติ พระหัตถ์ทั้งสองแนบอยู่ในกำอรรวมภา พระบาททั้งสองเหยียด
กอกซีกก้นอยู่ห่างจากปลายผนังพระแท่นประมาณ ๑ เซนติเมตร
มีขนของกลางขนาด ๑๑ มม. วางอยู่ข้างพระกรซ้าย ถ้าถลึง
ขนานและห่างพระกร ๑ นิ้ว ปากกระชอกหันไปทางพระบาท คุนข
ท้ายขงขยับอยู่ตรงระคัมขอพระกร (ข้อศอก)

นางสาวเนองเห็นพระระกายแนนนั่งไม่ไต่ดวง จึงเข้าจับพระ
ทักขอพระหัตถ์ซ้าย ยังเค็มแรงและเร็วอยู่สักครึ่งหรือหนึ่งนาทีก็หยุด
เต็น แล้วนางสาวเนองใช้ ๓ นิ้วถือกลางกระษอกขนนจนวางบน

หลังก็เลิกข้างพระแท่น รู้สึกว่ากระบอกยื่นไม่เว้นไม่เย็น และไม่มี
อะไรเขื่อนเปราะระ การก็ค่อยย้ายขึ้นไปเสียนั้น เพราะเกรงจะไม่
ปลอดภัยแก่สมเด็จพระราชชนนีซึ่งยังทรงชอพระพิศุข อยู่กับพระองค์
ชช:พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

ต่อมาราว ๒๐ นาทีหลวงนิลย์ฯ ไปถึงกรมพระอาการแล้ว
พูดว่าไม่มีทวัง สมเด็จพระราชชนนีก็รับสั่งให้แก่งพระบรมศพ

โจทก์นำสืบต่อไปว่า เวลาราว ๑๐.๐๐ นาฬิกาเมื่อ ม.ร.ว.
เทวาธิราชทราบข่าวการสวรรคต แล้วก็ได้ไปพบนายปรีดิศาศาทำหน้า
ทำเนียบทำวัง บอกว่าสวรรคตแล้ว นายปรีดิศอง “โอ๊ะ ะไรกัน”
มีรับทราบสั้ดังตัว แต่คงว่าตกใจ ม.ร.ว. เทวาธิราชตอบว่า ไม่ทราบ
อีกสัก ๑๕ นาที ม.ร. นิกเรเวียญ ซึ่งถูกเรือถักมาถึง เวลานั้นนาย
ปรีดิศองก็วิ่งแล้ว กำลังเดินอยู่หน้าคฤหาญแขก ม.ร. นิกเรเวียญ
เข้าไปหานายปรีดิศองแล้วเบยหน้าขึ้นแจ้งตาม พอไปอีกตัว นายปรีดิ
ศองเขียนภาษาอังกฤษเพื่อให้โยนิเยสจะตัว แปลเป็นภาษาไทยว่า
ในหลวงปลงพระชนม์พระองค์แล้ว และพาทันไปว่า รอท่านอยู่นะชิ
ริชเข้าไปในวงศัวยกกัน แล้วก็พาทันเข้าไปในพระที่นั่งบรมพิมาน
พร้อมทั้ง พ.ช. ช่วง ช่วงศักดิ์สงคราม วิบูลย์นทรี ว่าการ อรรถทรง
มหารคไทย และพลตำรวจโท พระรามอินทรา อธิษัติกรมตำรวจ ซึ่ง
๒ คนหลังนี้ได้ไปอยู่ที่ทำเนียบทำวังก่อนตั้งแก่เข้าแล้ว

ต่อมาพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระยาสุยนาทนเรนทร พระ
วรวงศัเธอ พระองค์เจ้าภาณุพันธุ์ยุคล พระเจ้าบรมวงศ์เธอ พระองค์เจ้า

บุณญทงศ์วิพิทักษ์ และพระวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าอลองกฎ จ้า-
 ราชการผู้ใหญ่อีกหลายท่านก็เสด็จและไปตั้งทยอย ๆ กัน

นายปรีทในฐานะนายกรัฐมนตรีและว่าการสำนักพระราชวัง
 ให้เรียกตัวนายชิต นายบุญชัย นางสาวเนืองมาถาม

นายชิตให้ถ้อยคำในเวลานั้นว่า ในหลวงยังพระองค์ นาย
 ปรีทให้ท้าวท้าวให้ นายชิตจึงลงบนตงรายมีชายขันท้ายส่งท้าว
 ผาก ม.จ.ศุภสวัสดิศ ซึ่งอยู่ในถนนรอยสังวาลย์ ขนอย่างหนึ่งเองก็พระนลาต
 อย่างนั้นไม่ได้ จึงปรีทซักกันว่า จะออกคำแถลงการณ์อย่างไรก็ นาย
 ปรีทพิทว่า ออกแถลงการณ์ว่าสวรรคตเพราะพระนาภีเสียได้ไหม
 หลวงนิคัย : คอยว่า ออกเช่นนั้นหมดไปก่อนเพื่อนแม่เพราะเมื่อวาน
 บังก็ ๆ อยู่ วันนั้นสวรรคตไม่ได้ พันเอกช่วงว่า ถ้าอย่างนั้นเอาเป็น
 โรคหัวใจได้ไหม หลวงนิคัย : คอยว่า ไม่ได้เหมือนกัน เพราะ
 อย่างไรคนก็ตั้งทราญความจริง พระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระยา
 ชัยนาทเรนทร รับสั่งว่า เห็นระคิดจะแถลงตามความจริง นายปรีท
 ว่า เพื่อดูว่าพระเกียรติให้ออกแถลงการณ์ว่าเป็นอุบัติเหตุ จึงได้
 ออกแถลงการณ์ของสำนักพระราชวังเป็นฉบับแรกลงวันที่ ๕ มิถุนายน
 ๒๔๘๕ มีข้อความดังนี้

“ควมขนิษแคว้นที่ ๒ มิถุนายนศกนเป็นศกนมา สมเด็จพระ
 เจ้าอยู่หัวได้เริ่มทรงพระประสูติพระเชษฐาเดียวกับพระนาภีไม่เป็นปกติ และ
 ทรงหนักเห็นขอยไม่มีพระกำลัง แม้กระนั้นกัก สมเด็จพระเจ้าอยู่
 หัวได้เสด็จประพาสเยี่ยมเยียนราษฎร เช่นพระวาศิกรณนิกรของพระ
 องค์ ครั้นต่อมาพระอาการเกี่ยวกับพระนาภีก็ยังมีได้ก็เสด็จ จึง

คือเสด็จประทับอยู่แต่บนพระที่นั่ง ได้เสด็จออกงานตามทนายกำหนด
 ภาว ครั้นวันที่ ๕ มิถุนายนศกนั้น เมื่อกษัตริย์สวรรคตก่อนเข้าเวลา
 ๖.๖๐ นาฬิกา ได้เสวยพระโสมนัสสำมนัดรุ่งแล้วเข้าห้องทรง ซึ่ง
 เป็นพระราชพิธีประจำวันแล้วเสด็จเข้าพระที่นั่ง ครั้นเวลาประมาณ
 ๕.๐๐ นาฬิกา มหาดเล็กห้องพระบรรทมได้ขึ้นเสด็จขึ้นทรงบน
 พระที่นั่ง จึงรีบวิ่งเข้าไปดู เห็นสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวสวรรคตอยู่บนพระที่นั่ง
 มีพระโลหิตไหลเป็นพระองคและสวรรคตเสียแล้ว มหาดเล็กห้อง
 พระบรรทมจึงได้ไปกราบทูลสมเด็จพระราชชนนีให้ทรงทราบ แล้ว
 เสด็จไปถวายบังคมพระบรมศพ ครั้นนั้นมามีพระบรมวงศานุวงศ์ผู้ใหญ่
 นายกรัฐมนตรี รัฐมนตรี ได้เข้าไปกราบถวายบังคมและอธิษฐานกรรม
 ที่พระที่นั่งอนันตสมาคมแล้วได้ไปถวายถวายพระบรมศพ และสอย
 สนวนไถ่ความสันนิษฐานไว้ว่า คงจะทรงรับคำสั่งพระแสงขึ้นตามพระ
 อธิษฐานที่ทรงชอบแล้วเกิดอุบัติเหตุขึ้น”

เกี่ยวกับชาติแผลกพระบรมศพ ทรงแรกทวงงนัตย์ ๗ ไม่ได้
 พยแผลกทางเบื้องหลังพระเศียร เข้าใจว่ามีแผลกทางพระนลาศข้าง
 เคียง บรรดาท่านที่ประชุมกันอยู่ที่พลซอบเข้าใจเช่นนั้น ครั้นรุ่งจน
 วันที่ ๑๐ เจ้ามหาทวารวดีเสด็จมาแจ้งพระบรมศพเพื่อเตรียมการ
 สรงน้ำพระบรมศพในก่อนอื่น จึงได้พยแผลกเบื้องหลังพระเศียร อีก
 แผลกหนึ่ง ทรงทักทอยมีพระเกษาปกคลุมชาติแผลก ทำให้เห็น
 เห็นแผลกเล็กกว่าแผลกพระนลาศ จึงมีเสียงกล่าวกันว่า ถูกยิงทาง
 เบื้องหลังพระเศียรที่หลังออกทางพระนลาศ

โดยเหตุที่มีเสียงกรทว่า คำแถลงการณ์ฉบับนี้ไม่ถูก
 ถูกรับทักความจริง นายกรัฐมนตรีพร้อมด้วยรัฐมนตรีมนตรีและพระบรมวง-
 ศานุวงศ์ได้ประชุมกันพิจารณาเรื่องราวของชื่อยกกรมตำรวจ ณ พระที่
 น้จรมพิมาน แล้วได้ถือออกเป็นคำแถลงการณ์ของกรมตำรวจ ในวันที่
 ๑๐ มิถุนายน ๒๔๘๕ มีข้อความพิสดาร ประกอบด้วยคำแถลงการณ์
 ของสำนักพระราชวัง เพื่อระมัดระวังใ้กันแน่นยิ่งขึ้น ใ้โดยอ้างการสอย
 ส่วนอย่างกว้างขวางเป็นข้อสังเกต ๓ ประการคือ ๑. มีผู้ลอบปลง
 พระชนม์ ๒. ทรงปลงพระชนม์เอง หรือ ๓. อุบัติเหตุ

คำแถลงการณ์นั้นอ้างว่า ตามที่สอยส่วนไม่มีกรณีเหตุ
 อันใดที่น่าสงสัยในทรงลอบปลงพระชนม์ ทั้งไม่มีเหตุอันใดจะสอใ้
 เห็นว่า พระองค์ทรงปลงพระชนม์เอง แต่มีพฤติการณ์ควรใ้
 สันนิษฐานว่า คงทรงเหยียดพระแสงขึ้นมาดูยุดำแล้วตามพระราช
 ธิษายกใ้ไปรอกเช่นเคย โดยมีใ้ทรงตรวจก่อน คงทรงหันปาก
 ใ้ถ่วงลงชนสออง แล้วน่วพระศอกตอองไ้ชนกระสุนขึ้นสนไปตอ
 พระนลาท จึงเกิดอุบัติเหตุขึ้น

รุ่งขึ้นวันที่ ๑๑ กรมตำรวจออกแถลงการณ์เป็นฉบับที่ ๒ ดัง
 นี้ ใ้ใ้ความในการสอยส่วนเพิ่มเติมจากพระราชดำริประจำวันว่า ใ้
 ทรงพระกรุณาไปรอกเกล้า : กวศนคใ้ใ้หม่อมเจ้าอาชวคดี ศศกล
 เจ้าใ้ใ้ในวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๔๘๕ เวลา ๑๐.๐๐ นาฬิกา ใ้
 กราบบังคมทูลลาทรงผนวชใ้ใ้ใ้หม่อมเจ้าศุภสวัสดิ์ร่วมใ้ใ้เสวย
 พระกระยาหารกลางวันและทรงพระกรุณาไปรอกเกล้า : ใ้ใ้ใ้
 เชาวระวี ไปกราบทูลสมเด็จพระสังฆราชว่า ระเสคใ้ใ้ใ้

เสด็จสวรรคตหรือเมดิคา ณ พระอุโบสถวัดจักรวรรดิในวันที ๑๐ มิถุนา-
ยน ๒๔๘๕ อันเป็นหลักฐานเพิ่มเติม ข้อสันนิษฐานตามแถลงการณ์
ฉบับที่ ๑ ว่า การสวรรคตได้เป็นไปโดยอุกฤษฏ์ ไม่มีทางส่อสงสัย
ว่าทรงปลงพระชนม์เอง

แต่อย่างไรก็ดี คำแถลงการณ์ยังไม่เพียงพอที่จะระงับเสียง
วิพากษ์วิจารณ์ของหมู่ประชาชนซึ่งยังแพร่ สัททิศออกไปทุกที่ว่า พระ
บาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมิได้เสด็จสวรรคตโดยอุบัติเหตุ แต่ถูกลอย
ปลงพระชนม์ ดังที่มิใช่ไปร้องกระโถนในโรงพยาบาลนครวัด นายปวิ
ศรีในหลวง เป็นเหตุให้รัฐบาลเกรงระงับการลาถ จึงได้ตั้งกรรมการ
ชันคดีหนึ่ง โดยนายกรัฐมนตรีออกประกาศเมื่อวันที่ ๑๔ มิถุนา-
ยน ๒๔๘๕ ความว่า คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ในพระบรม
นามาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมิพลอกลุยเกษ ใ้คณะผู้ตั้ง
กรรมการชันคดีหนึ่งมาหาตสอยสอบสวนพฤติการณ์ในการที่สมเด็จพระ
เจ้าอยู่หัว อานันทมหิดล เสด็จสวรรคต แล้วให้เสนาธราชระเือก
และความเห็นเพื่อนำความกราบบังคมทูลทูลไป ให้ขยับศึกกรมตำรวจ
นำพยานมาสอบสวนต่อหน้ากรรมการ

ในการนี้ใ้ชื่อพระบรมราชานุ ญาต เข้กพระบรม โถงผู้ตรวจ
ชันคดีพระบรมศพโดยถัดวันและทำการทศของยงคพคนท โรงพยา-
บาลศิริราช เพื่อกทราบระยะยงที่ระให้เก็คยาคผลเช่นชาคนผลต
พระบรมศพ

เมื่อคณะกรรมการสอบสวนพฤติการณ์สวรรคตที่เชื่อกันว่า
กำลังกลางเมืองสอบสวนเสร็จแล้ว รายงานเสนอความเห็นว่ ส่วทวี

กรณีอุกฤษฏ์ ไม่เห็นการว่าจะขึ้นไปได้เลย ส่วนกรณีถอย
 ปลงพระชนม์ไม่มีพยานหลักฐาน แต่ก็ไม่สามารถจะตั้งข้อหาได้
 เพราะทำทางของพระบรมศพค้ำอยู่ ในกรณีทรงปลงพระชนม์เอง
 นั้น ไม่ปรากฏเหตุผลและหลักฐานอย่างใดว่าได้เป็นเช่นนั้นโดยแน่
 ชัด คณะกรรมการไม่สามารถจะชี้ชัดว่า เช่นกรณีหนึ่งกรณีใดใน ๒
 กรณีนี้ คดีเขมรอยู่ที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานที่จะดำเนินการ
 การสอบสวนและพิสูจน์ความประมาตกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา
 ก่อให้เกิด คณะรัฐมนตรีซึ่งประกอบด้วยพลเรือตรีถวัลย์ อารังนาวา-
 สวัสดิ์ เป็นนายกรัฐมนตรีอยู่ในขณะนั้น (สืบทอดจากนายปรีดี) และ
 คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ เห็นพ้องด้วยความเห็นของคณะ
 กรรมการ เสร็จจึงได้ส่งไปยังกรมตำรวจเมื่อวันที่ ๗ ธันวาคม ๒๔๘๘
 พลตำรวจตรี พระพิเรนทร์พลกิจ อธิบดีกรมตำรวจท่านที่มีอยู่ในเวลา
 นั้น แล้วมีความเห็นว่ายังไม่พอที่จะวินิจฉัย จึงส่งถึงกรมตำรวจขึ้น
 คำนึงการตรวจสำนวนและสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา
 ความอาญา แล้วให้เสนอความเห็นต่อกรมตำรวจโดยด่วน แต่กรณี
 นี้ยังไม่คลี่คลายจนกระทั่งเกิดรัฐประหาร เมื่อวันที่ ๘ พฤศจิกายน
 ๒๔๙๐ พลตำรวจตรี หลวงวิชาจิตรการโกศล เป็นอธิบดีกรมตำรวจ
 ได้ขอสงวนคำสั่งนายตำรวจสืบ นายเป็นพนักงานสอบสวนกรณีมอ
 วัณท์ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๔๙๐ มีพันตำรวจเอกเอนง ชาชูบุตร เป็นทวิ
 หน้าที่ในคำสั่งทำความว่า “โดยที่ตำรวจการฝ่ายทหารได้ส่งหลักฐาน
 ปรากฏว่ากรณีของบุคคลคณะนี้สมควรยกขึ้นพิจารณาการประทุษร้ายของ
 พระมหากษัตริย์ มีการลอบปลงพระชนม์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

อานันทมพิทล และเตรียมการเปลี่ยนระบอบการปกครองแผ่นดิน โดย
ทำลายล้างรัฐยาตมาให้ล้มล้างระบอบส่วนค้านั้น

วันที่ ๔ ธันวาคม ๒๔๕๐ กระทรวงมหาดไทยออกคำสั่ง
ให้พนักงานรถไฟตลอดแล้วหาตชนเช่นหัวหน้าพนักงาน สอส่วนแทน
พนักงานเอกเนือง

ต่อมารัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย จึงให้พลตำรวจ
ภริ ประทีปจจนคดี เป็นหัวหน้าพนักงานสอส่วนกรณีสวรรคต และ
คงให้ตลอดแล้วหาตชนเป็นพนักงานสอส่วนต่อไปด้วย

เมื่อเกิดรัฐประหารแล้วไม่กี่วัน จำเลยทั้ง ๓ นักฉกษัตริย์มคม
ซึ่งตลอดจนถูกฟ้อง นอกจากจำเลย ๓ คนนี้ พระยาอนวัตรราชสมณ-
เชษฐ์ หัวหน้าของมทากรเล็ก และนางจรูญ ชัยสิทธิ์เวช ภรรยาเรือ
เอกจรูญชัย ก็โดนฉกษัตริย์มากด้วย แต่แล้วก็พ้นข้อหาไปในชั้นสอส่วน
ส่วนนายปรีดี และเรือเอกจรูญชัย หลบหนีไปในคืนที่เกิดรัฐประหาร
จนกระทั่งขบคน

โจทก์ตั้งรูปคดีและนำสืบว่า พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
เสด็จสวรรคตโดยถูกลอบปลงพระชนม์ แก่พยานบุคคลที่ใคร่รู้เห็น
เป็นประจักษ์ขณะลอบปลงพระชนม์ไม่มีสืบ มีแต่หลักฐานพยานแนว
ลับกรณีต่างๆ แสดงว่าจำเลยเหล่านี้สมคบกับพรรคพวกที่ยังคง
หนีอยู่ ซึ่งได้แก่นายปรีดี และเรือเอกจรูญชัย กระทำการปลง
พระชนม์

ประเด็นเบื้องต้น พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อานันท-
มพิทล เสด็จสวรรคตโดยถูกลอบปลงพระชนม์จริงหรือไม่ ประเด็นนี้

พระที่นั่งบรมพิมานเห็นพระโศภิต อยู่ใ้พระบรมมหาราชวัง มีภทวยามและเจ้าหน้าท่ประจำ ทามธรรมด่าผู้ร้ายไม่นำสาบารด ละได้คตอกเข้าไปกระทำการเช่นนั้นได้ แต่ถ้าได้ใช้ความพยายาม และความมีถึงลู่ทางเข้าออกคตอกจนความเป็นอยู่ของทศรยามและ เจ้าหน้าท่ประจำว่าไม่เข้มงวดกวดขันแล้ว ผู้ร้ายก็อาจเข้าไปกระทำ การสำเร็จได้ หรือถ้ามีคนภายในวังเห็นเป็นใจด้วย หรือคนท่อยู่ภายในนั้น เป็นผู้ร้ายเสียเอง การท่ยังสะดวกง่ายกายเป็นอันมาก

รัฐบาลในสมัยเกิดเหตุ แม้จะได้ตั้งศาลตางเมืองชน ก็มีศุ มุ่งหมายจะให้เห็นกรณีอุบคตหรือปลงพระชนม์เอง ทางพิจารณา ได้คิดว่า นายปริกก็เป็นผู้ให้ส่งคำชกตามพยานมาจากทวนนิย ท่าข้าง สำหรับนายคำรวผู้มีหน้าท่ใช้ชกตามพยาน เมื่อรัฐบาลใน สมัยนั้นเห็นว่ามิใช่กรณีคตปลงพระชนม์แล้ว การท่จะสืบสวน ทาพยานหลักฐานไปในทางคตปลงพระชนม์ก็ย่อมไม่มี

ปรากฏในทางพิจารณาว่า มีคำสั่งของรัฐบาลในการสืบสวน และคตปลง ส่วน ถ้าจะคตอรัยกับผู้ใดก็คตอรัยกับอนุญาตจจากนายกรัฐ- มนตรีก่อน

อนึ่ง มีประกาศขึ้นทวงการ ให้ผู้ทริเรองถารสวรรคตมานั่ง แก่เจ้าพนักงาน แต่ด้ผู้ใดขึ้นขึ้นเรองว่า เป็นการคตปลง พระชนม์ก็ย่อมเป็นภัยแก่คน กิ่งเช่น เมื่อพนเฮก พระชาวชิต ลรศาสตร์ร้องเรียนว่า เป็นการคตปลงพระชนม์ โดยพาชคตลง เชื้อความประกาศ ก็กลบคตกับผู้มีพ้องร้องทว่าร้องเรียนเรธา ซึ่งว่า จะกชให้เกิดการตางเช่นกัน

ทั้งเป็นที่รักกันอยู่ในพระราชสำนักว่า ตำนการวิพจน์วิจิตรอัน
ทรงฉวีวรรณ

เมื่อทางราชการไปอยู่กับกษัตริย์ ก็เป็นการตักตันทางของพยาน
ผู้รู้ เต็มเทศการณ

โลกความว่า พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวซึ่งทรงเสวย
บรรทมพวยงอยู่บนพระแท่นตามคำเบิกความของนายแพทย์ที่กระทำการ
ชันสูตรพระบรมศพ และราภผลของการทดลองยิงศพที่โรงพยาบาล
ศิริราชว่า กระสุนชนแดนเจาะพระนลาศกระโดดออกทางเบื้องหลังพระ
เศียรตรงท้ายทอยผ่านสมองส่วนหน้าออกทางส่วนหลัง เป็นการ
ทำลายสมองโดยตรง เป็นผลให้หมดความรู้สึกและหมดกำลังทันที
ที่ระเคลื่อนไหว ถ้าถึงท้ายใจเข้ายักก็คงระทวยใจเข้าไปตามธรรมชาติ
อีกเชือกหนึ่ง ถ้าถึงท้ายใจออกยักก็ไม่มีทางท้ายใจออกได้ หัวใจ
อาจเต้นต่อไปได้อีกนิคหนึ่งย่นราวครึ่งนาที่หรือกว่าสักเล็กน้อย นับ
ความล้มอยู่ยักคงล้มอยู่อย่างเดิม ถ้าหากผลยักก็คงผลยักอยู่อย่างเดิม
เต็มอนันต์ อาจวอนอย่างนั้นแต่กระจำไ้เสกทั้งสวรรคตทันทีในขณะที่ต้อง
กระสุนชน

ทั้งนี้ ศักดิ์จึงฟังได้ว่า พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเสก
สวรรคตทันทีที่ของกระสุนชน

การเสกทั้งสวรรคตโดยทันทีเช่นนั้น ก็ความตามคำพยานที่
เป็นแพทย์หลายปากว่า ไม่ใช่เป็นเรื่องกระทำพระองค์เอง เพราะท่า
ทางของพระหัตถ์และพระกรทั้งสองข้างไม่งอหรือกำ ถ้าเป็นการปลง
พระองค์เองหรืออยู่ที่ใดโดยการกระทำของพระองค์เองแล้ว พระ
หัตถ์และพระกรจะไม่เป็นเช่นนั้นเป็นแต่กษัตริย์

ศักดิ์ได้ความชัดว่า เมื่อต้องกระสุนปืนแล้ว พระยาทสมเค็จ
พระเจ้าอยู่หัวบรมมคธอยู่บนพระที่นั่งบรมมคธาลัย พระกรทั้ง ๒ ข้าง
ทอดเหยียดชี้คพระวรวงาย พระภูษาปกคลุมพระองค์ก็อยู่ในสภพเรียบ
วชิษกิ่งกล่าวมาแล้ว

จึงฟังได้ว่า พระยาทสมเค็จพระเจ้าอยู่หัวก็องกระสุนปืน
สวรรคตโดยมิใช่การกระทำของพระองค์ท่าน

นอกจากนี้ โจทก์ยังสืบได้ว่า ยืนกระบอกที่วางอยู่ใกล้พระ
หัตถ์ขณะเสด็จสวรรคตมิใช่กระบอกที่ใช้ยิงพระองค์ท่าน เพราะ
โดยการพิสูจน์ปรากฏว่า ไม้ไผ่ยิงมาก่อนวันเกิดเหตุหลายวันแล้ว
และหัวกระสุนที่เข้าในพระอู่ก็ไม่ใช่กระสุนที่ทะลุผ่าน พระมคธ
เพราะมีลักษณะเรียบวชิษไม่มีรอยขยี้เขิน

ผู้ร้ายในคดีนี้มีได้คิดมุ่งมรดกปรารถนาแก่ทรัพย์สินอันอย่างใด
ในท้องพระบรมมคธไม่ปรากฏว่าทรัพย์สินสิ่งของอย่างใดได้จากรหายไป

โจทก์นำสืบพฤติการณ์ระหว่างพระยาทสมเค็จพระเจ้าอยู่หัว
กับนายปรีดี ว่ามีข้อขัดแย้งกันในภาวะครั้งใครเป็นผู้สำเร็จราชการ
แทนพระองค์ ถึงกับนายปรีดีได้พกกับนายวงศ์ เชาวระกวี เมื่อก่อน
สวรรคตเพียงวันเดียว เป็นภาษาไทยชนธักฤศความว่า ถ้าไปนี้จะ
ไม่คุ้มครของราชบัลลังก์

นายเฉลียวและเรือเอกวัชรชัย ทั้งสองนี้เป็นผู้ผูกใจใกล้
ซิคสนิทสนมกับนายปรีดีเป็นอย่างมาก นายปรีดีจึงให้นายเฉลียวได้
เข้ารับราชการตำแหน่งสำคัญในราชสำนัก ส่วนเรือเอกวัชรชัย ซึ่ง
ออกจากราชการไปแล้วก็ได้เข้ามาบริหารราชการเป็นราชองครักษ์

ส่วนนายซีก และนายอูซัย มหาคนเล็ก รัช ไซ้ประจำที่ตงพระ
บรรทมก็ลี้ภัยไว้ก่อนางของนายเฉลียว เดชะนายซีกนั้น ยังเป็น
ผู้สนักซีกชอบกับนายเฉลียวเป็นพิเศษด้วย

ไท่ทักนำสืบต่อไปว่า เนื่องจากนายเฉลียวขาดความเคารพ
ต่อเจรงคือพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เช่นคนฆ่า ส่งรดยนตร์ประจำ
พระองค์ไป ไต่สืบ ไซ้เจรงซีกของนักการที่ระทรงไซ้ นักรดยนตร์ไซ้
ที่จ้างตั้งล่าเข้าไปถึงหน้าพระที่นั่ง ถวายหนังสือราชการด้วยอากร
จากคารวะ รูปสลึงพันงานในแท่นการ ซึ่งอยู่ตรงหน้าพระที่นั่งพระ
ธรรมพิมาธิ านพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงเห็น เหล่านี้เป็นการ
เพี้ยคหามพระราชประเพณีและพระองค์ท่าน ไม่เป็นที่ของพระ
ราชอิสริยยศ ภารรัชตั้งแก่นาอปรักขอเปลี่ยนราชเลขาณการ นาย
เฉลียวจึงจำต้องออกจากตำแหน่งในราชสำนัก ไปตั้งแคคชนคนๆเคื่อน
พฤษภาคม ๒๔๘๕ แล้วค่อมานายเฉลียวก็ไต่การควาตำแหน่งสมา
ชิกรวมสภาสืบต่อไป

ส่วนเรือเอกวัชรชัย มีไต่ปฏิบัติงานในหน้าที่ราชองครักษ์
กรมสมลวร จากราชการข้อยๆ ผักไต่อยู่ทางทำเนียบทำข้าง ไม่
เข้าพบต่อพระราชฤทัย ภายหลังทดลองปลัดออกจากตำแหน่งราชองค
รักษ์แล้ว ก็ไต่เป็นเลขาณการนายกรัฐมนตรีสืบต่อไป

ในระหว่างที่นายเฉลียวเป็นราชเลขาณการ ในพระองค์ มี
ข้าราชการในราชสำนักเข้าผักไต่เป็นพรรคพวกทั้งนายเฉลียวซึ่งไต่รัก
พรรคพวกของคนเข้านารับราชการเพิมเติมก็ถึงกับเมือคราวที่นาย
เฉลียวจะพ้นหน้าที่ พงกข้าราชการประเภทที่กล่าวมานั้นนายเนรศรี-

อิริทธิ์ นายกำแพง ความไทย เป็นหัวหน้าพร้อมใจกันกล้าแสดงออก
 อย่างเปิดเผย ทำเรื่องราวถึงนายชวีก็คักค้านว่า ไม่ควรปลงศพ
 ฆตยว ซึ่งเป็นถนงใจที่ระงับดวงพระราชประสงค์โดยตรง
 ถ้าพวกนั้นไม่มีสัสหยาบช้ำ ก็คงไม่กล้าขึ้นแข็งพระราชประสงค์อัน
 เลววิถีกิจการในราชสำนักของพระองค์ท่านถึงปานนั้น

นายเบศน์ชรัภษณ์เป็นหัวหน้ากลุ่มมหาดเล็ก โดยนายชวีก
 เป็นผู้แต่งตั้ง ให้แทนเจ้าหมื่นสรรเพ็ชรภักดี พระบาทสมเด็จพระ
 เจ้าอยู่หัวทรงเห็นว่า เป็นผู้ไม่ใคร่ฉลาด จึงได้ไปทำหน้าที่อื่น ต่อ
 มานายชวีกิจได้ไปรับตำแหน่งเลขาธิการนายกรัฐมนตรีสลับต่อไป

อาชเป็นเพราะเหตุดังกล่าวมาแล้วหรืออย่างไรก็ไม่ปรากฏชัค
 นายฉันทมนพร ผู้มีความจงรักภักดีต่อพระบาทสมเด็จพระเจ้า
 อยู่หัว จึงวิตกกังวลเป็นห่วงพระองค์นักว่าจะทรงเป็นอันตราย ถึง
 แม้ศกษณ์และศอຍระแวงระวังเฝ้าพระองค์ท่าน แต่นายฉันทมนพร
 เสียดก่อน และเมื่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเสด็จสวรรคตแล้วไม่
 ถึง ๗ วัน พันเอกชวง เหวงศักดิ์สงคราม พลกษัตริย์ด้วยว่า ถ้า
 มีโอกาสเข้าเฝ้าสมเด็จพระราชชนนีให้ช่วยกราบทูลด้วยว่า โทษ ๆ
 ในหลวงที่สวรรคตแล้วยังเหลือในหลวงพระองค์ใหม่อยู่ ขอให้
 สมเด็จพระราชชนนีระวังให้ดีกว่า เพราะตามประวัติศาสตร์ก็มีอยู่
 ว่า ที่บ้านชิง นองฆ่าพี่ น้อง ยังได้มีการกลั่นแกล้งปลงศพชาวออกศล
 ให้เป็นทาสเสียคือพระราชชนนีบ้าง สมเด็จพระราชบิดาบ้าง ทั้ง
 ปรากฏในการพิราพมาด้วย

นอกจากเหตุแวดล้อมต่าง ๆ ซึ่งเรากล่าวต่อไปข้างหน้า
โจทก์นำสืบว่า กรมหมื่น ไท้มีการสมคบและประชุมปรึกษากิจการ
ปลงพระชนม์ที่บ้านพลเรือตรีกระแสด์ ทรัพย์ทองเส้นนี้ ที่ถนนจักรพงษ์
จึงควรถือพระเมศร์ มีพยานดังนี้

ก. พลเรือตรีกระแสด์ เบิกความว่า ก่อนหน้าสวรรคตประ-
มาณ ๒ เดือน นายปรีดิไปที่บ้านพยานครึ่งหนึ่งหรือ ๒ ครั้งจำไม่ได้
ไปตั้งเมื่อเวลาเย็นมากแล้ว มีเรือเอกวัชรชัย นายเฉลียว กับพวก
อีกคนหนึ่งหรือสองคนไปทักขี พยานได้เชิญเจ้าไปนั่งในห้องรับแขก
เข้าไปเพียง ๓ คน คือ นายปรีดิ เรือเอกวัชรชัย และนายเฉลียว

ครึ่งหนึ่งก่อนซักค้านของทนายจำเลย พยานกลับว่า สำหรับ
นายปรีดิเข้าไปนั่งในห้องรับแขกนั้น ส่วนอีก ๒ คน จะใช้เรือเอก
วัชรชัยและนายเฉลียวหรือไม่ จำไม่ได้

นายปรีดิขอสั่งว่ามาเยี่ยมตามพยานถึงการจำได้ พยานตอบ
ว่ายังไม่ถึงถึงมือ คุยอยู่ราว ๕ นาที พยานขอตัวออกไปออกได้
คนรักน้ำมาบริบรอง ๒-๓ นาทีก็กลับ เข้ามานั่งคุยเรื่องการค้าต่อไป
ประมาณ ๑๐ นาทีนายปรีดิก็กับพวกก็กลับ

คำพยานปากนี้ปรากฏว่า ในชั้นสอบสวนได้แนบสงอากาศอีก
เขื่อนไม่ยอมที่จะให้ถ้อยคำอย่างธรรมดา พระพิณฯชนคก็มีสอยสวน
ถามว่า นายปรีดิได้ไปที่บ้านพยานหรือไม่ เพียงเท่านั้นพยานก็ไม่ตอบ
ซักหนัก ๆ เขาก็ว่าจำไม่ได้ เมื่อศาลถามว่าเป็นเหตุการใดที่โจทก์
ซึ่งพยานน่าจะจำได้ และตอบได้ว่าไปหรือไม่ พยานก็ยืนยันคำว่า
จำไม่ได้ ว่าแก่นักยาอยู่ที่ท่าเคียว ทั้งแต่เวลาใดวางวันไปนเห็นคำก็ยังไม่

ไม่ยอมเผย พระพิณฯ เห็นว่าพยายามง้อบีบบังคับความจริง จึงให้
 เสด็จบรรพชาและบวชเณร (ซึ่งเห็นทนาย) ของพยานมาปรึกษาหารือ
 จะโต้ช่วยกันรื้อฟื้นความจำ เวลานี้ถึงเวลาประมาณ ๒๒ นาฬิกา
 พยานจึงยอมให้การ ออกมาเป็นปรกติดังเช่นข้อความที่เบิกต่อศาล
 การที่พยานมาถ้อยคำในขณะนั้นทนายจำเลยซักค้านว่า ๒ คนนั้นจะ
 ใช้เรือเหาะวิ่งช่วยและนายเฉลียวหรือไม่จำไม่ได้แน่ พิเคราะห์ที่เห็น
 ว่า เป็นถ้อยคำอย่างไม่มีเหตุผล เป็นคนเคยรู้จักกันดี และ
 ไปนั่งคุยกันอยู่ เหตุใดจะจำไม่ได้

ข. นายศศิธร สวรรคต เบิกความว่า เมื่อบริจ (๒๔๘๘)
 เดือนสิงหาคม นายมนัน จันทร์วนิช ไปศาลพยานที่ย่านปากน้ำโพ
 ขอดำเนินคดีฟ้องร้องและขอไม่ยอมลง จึงชวนกันลงมาหาพยานเรื่อง
 ไม่ยอมลงจะขอชดเชยกันไม่ตกลง นายมนันกลับไปก่อน ส่วนนายศ
 สนิทเรือครุกระแสด่วนให้ช่วยด้วย จะได้มีหน้าที่ตรวจไม่ยอมลงจาก
 ตนทำ โดยระบับังกล่าวให้ช่วย นายศจึงอยู่ด้วย จนกระทั่งเดือน ๖
 สิงหาคมปีเดียวกัน พลเรือครุกระแสดำเนินคดีขึ้นไปที่มณฑลนคร
 สิบและปากน้ำโพ นายศไปอยู่ปากน้ำโพได้ ๘ หรือ ๑๐ วันก็
 ได้ทราบข่าวการสวรรคต กลับจากกมไฉ แล้วก็กลับมาอยู่ด้วยรวม
 เวลาอยู่ที่บ้านพลเรือครุกระแสดำเนินคดี

ระหว่างที่อยู่บ้านนั้น นายศว่า ได้เห็นนายศรีภักดิ์พวกไปหา
 พลเรือครุกระแสด ๓ ครั้ง ครั้งแรกเมื่อเดือน ๖ สิงหาคมปีข
 ระหว่างวันที่ ๑ ถึง ๑๕ พฤษภาคม ๒๔๘๘ ไปถึงเวลา ๑๘.๐๐
 นาฬิกาเศษ มีชายอีก ๒ คนไปด้วย คนหนึ่งสูงไปรั้งอีกคนหนึ่งสูง

ท้อม ไม่ทราบว่าใคร พลเรือตรีกระแสดออกมาเชียวเข้าไปใน
 ห้องรับแขกที่ ๓ คน นายปรักตามพลเรือตรีกระแสดคงพยานซึ่ง
 ปรากฏอยู่ในที่นั้นด้วยว่าเป็นใคร พลเรือตรีกระแสดขอว่าเป็นพ่อค้า
 ไม่มีมาจากนครสวรรค์เป็นคนก็ไร้ไรได้ แล้วพลเรือตรีกระแสดก็ให้
 พยานไปตายนายสงวนที่วางตัวเรื่องไม้ท่อน พยานกลับมารเวลา
 ๒๑.๐๐ นาฬิกาเศษ นายปรักก็ยกพวกกลับไปหมดแล้ว

ครั้งที่ ๒ หลังจากครั้งแรกสัก ๕ วัน ๑๐ วันไปตรงเวลา
 ๑๘.๐๐ นาฬิกา คราวนี้ไป ๕ คน นายปรักไปกับพวก ๒ คนที่ไป
 ครั้งแรกกับคนใหม่อีก ๒ คน คนหนึ่งสูงตัวมออีกคนหนึ่งเตี้ยเล็ก
 เข้าไปในห้องรับแขกนั้นทั้ง ๕ คน สัก ๕ นาทีก็ขึ้นเสียงถามว่า
 การค้าไม้เป็นอย่างไร พลเรือตรีกระแสดตอบว่า ได้ข้างเสียข้าง ยัง
 ไม่ได้ผล แล้วมีเสียงพูดกันว่า ไก่จะไปอยู่แล้ว จะทำอย่างไรก็
 ทำกันเสีย ได้ขึ้นเท่าพยานก็ลงไปกินกาแฟนอกบ้านชั่วโมงเศษจึง
 กลับไม่พอกคนเหล่านั้นแล้ว

ครั้งที่ ๓ หลังจากครั้งที่ ๒.๗-๘ วัน ไปเวลา ๑๘.๐๐
 นาฬิกาเคยคราวหน้ากันทั้ง ๕ คน เช่นครั้งที่ ๒ เข้าไปในห้อง
 รับแขกทั้ง ๕ คนแต่ไม่เห็นพลเรือตรีกระแสดอยู่ในห้องรับแขก พยาน
 นั้นอยู่ทีมนั่งข้างขวาห้องรับแขกบ้านนอกได้ขึ้นเสียงพุดกันในห้องรับ
 แจกว่า "ผมไม่กินเลย เค้กควมคเคียวขี้ฉุยจะเด็บบแต่สมถึงเพียง
 นี้" แล้วอีกเสียงหนึ่งพูดว่า "ผมก็ได้ขึ้น ผมอยู่ใกล้ พี่ชายว่าจะสละ
 ราชสมบัติให้ฉัน ก็กระตมิตมอันผู้แทน เช่นนาย" อีกสัก ๕
 นาทีก็มีเสียงพูดกันว่า "นั่นซิ พวกเรา เขาก็กระตมิตมแล้วเราก็คงไป

การพิจารณาปรากฏว่า นายคผู้เป็นเจ้าของบ้านเรือนครอบครัว
 ครั้นเย็นหลักฐานมาพักอยู่บ้านพลเรือตรีกระแสดำขวาวเพื่อร่วมถว
 ภาไม่ ฝ่ายจำเลยคดีค้านว่า นายคมาพักอยู่บ้านพลเรือตรีกระแ
 ภายหลังวันเสกีสวรรคตขอมจะ ไม่รู้เห็นเหตุการณซึ่งทำให้การมา
 แล้ว ความจริงจำเลยอ้างคความของนายเม้นลงวันที่ ๑๒ กรกฎาคม
 คม ๒๔๘๕ ถึงพลเรือตรีกระแสดำ นายคกระชายไม่ไ้ อันเป็น
 ท่านของให้แปลความว่า ถ้าระหว่างนั้นนายคอยู่ที่บ้านพลเรือตรีกระแ
 แล้วยนายเม้นจะค้องมีจากคมาขอมมาขอกทัวไม่

เมื่อพิจารณาถึงคความของขอมแล้ว ไม่ปรากฏช้คว่านายคจะ
 มาอยู่บ้านพลเรือตรีกระแสดก่อนหรือหลังสวรรคตขอมบ้าง และก็ได้
 ความคาคานายคว่า เมื่อมาพักอยู่บ้านพลเรือตรีกระแสนั้นไม่ไ้
 อยู่ประจำ ค้องขินค้องไปคไม่ค่างจังหวัด เช่นไปปากน้ำโพ สระบุรี
 ช้อโตเลียงขอมจำเลยขอมข่งพ้งไม่ไ้

อย่างไรก็ ค้ทำให้การของนายคทัวไ้เห็นพวงนั้นไปคบ้าน
 พลเรือตรีกระแสดระพ้งไ้เพียงคินนั้นจะไ้วินิจฉัยค้อไ้

ค. นางสาวทองโย นวนาค เบิกความว่าเป็นลูกจ้างอยู่ใน
 บ้านพลเรือตรีกระแสด เมื่อก่อนสวรรคต ๑๐ กว่าวัน เวลา ๑๕.๐๐
 นาฬิกาคนคักชายเพิ่มคักคักบุตรพลเรือตรีกระแสดใช้ให้พยานไปช้อข้าว
 โปกเผา จึงกินออกจากครัวผ่านไ้ทางหน้าคองรั้วแขก เห็นเม้นชก
 นิ่งอยู่ค้พลเรือตรีกระแสด คคนไม่คินสังเกต แต่เม้นายเฉลยวว่าโดย
 นิ่งอยู่ค้แถวขอมไ้ครกคตมกลตงคองคคนหนึ่ง พยานผ่านคองรั้วแขกไ้
 แล้วยพยานายคนงอยู่คมางไ้คคนเม้นวงทหน้าคองรั้วแขก เมื่อกลย

จากข้อข่าวโศกพยานเกินผ่านหน้าห้องรับแขกอีก สักเกกเห็นมีแขก
นั่งอยู่ที่พัดเรือครีกระแเสในห้องรับแขก ๓-๔ คน

๖. ชนเทพประสิทธิ์ นายชวน ร่มชู และหลวงแก้วพาลชน
เชื่อกความประหลาดกันว่า เมื่อเดือนมีนาคม ๒๔๕๑ นายคิ กวีสุวรรณ
ซึ่งเป็นคนคุ้นเคยกับชนเทพ : ไ้ไปพักอยู่กับบ้านชนเทพ : คืนวันหนึ่ง
หลงจากพัดอยู่แล้ว ๒-๓ วัน ซึ่งตรงกับวันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๔๕๑
(ชนเทพ : ยับทุกไว้ในสมุดปก) นายชวนมาคุยที่บ้านชนเทพ : ตาม
ที่เคยมา นายคิร่วมวงคุยด้วย ชนเทพคุยกันถึงเรื่องอื่น ๆ แล้วเลย
มาถึงเรื่องพระสมุทรรค วิพากษ์วิจารณ์โศกเถียงกันระต่วงชนเทพ :
ก็นายชวนว่า ใครเป็นคนปลงพระชนม์ในหลวง นายปริศนารัติน
ก็ว่าหรือไม่ว่ารู้ใครรู้แต่เบื่องคนหรือรู้เมื่อภายหลัง โศกเถียงกันอยู่
นาน นายคิก็พักการโศกเถียงนั้นแล้วขอขยับไม้เท้า พกพัดงออกมา
ว่า "ลือ ๒ คนไม่รู้จริงหรือ หวังว่าจริงว่าใครฆ่าในหลวง"
ชนเทพ : และนายชวนอยากรู้ความจริงจึงช่วยกันซักถามต่อไป นาย
คิก็คอยเป็นท้าวองว่าหลวงประคิษฐ์ : เป็นหัวหน้าคิดปลงพระชนม์ใน
หลวงก่อนตกปลงพระชนม์เขามีการประชุมกันมาตั้งแต่ก่อนแล้วที่บ้าน
ข้าราชการผู้ใหญ่หนึ่งและว่านายคิอยู่ในบ้านนั้นด้วยจริง ๆ ซักถาม
ถึงข้าราชการผู้ใหญ่เห็นว่าใคร นายคิไม่ยอมออก อ้างว่าเป็นผู้
ยอมคน เกรงจะเขินเสียหาย นายคิก็ทำขยับเขินหน้าหน้าว่ารู้แล้ว
อย่างนั้นอย่าพูดให้ใครฟังต่อไป ครั้นนายชวนกลับไปแล้ว ชนเทพ :
นึกถึงบ้านข้าราชการผู้ใหญ่ก็พักใจว่าเขาใจว่าเป็นบ้านพลเรือครี
กรระแเส จึงถามนายคิโดยเฉพาะตัว นายคิก็รับว่าใช่ แล้วเลยขยาย

ความให้ขันทะ : ฟังต่อไปว่า มีคนไปประชุมกันที่นั่นหลายคน และ
หลายครั้ง ผู้ที่ไปประชุมก็หลวงประดิษฐ์ มีนายเฉลียว นายชึก
นายดี โดยได้ขึ้นเขาเรียกชอกกัน นอกจากนั้นไม่รู้จักชื่อ

เมื่อขันทะ ได้ทราบจากนายดีเช่นนั้นก็เกิดกังวล ในที่สุดก็
สิ้นใจระบอความแก่เจ้าหน้าที ต่อมาวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๔๘๑
ตรงกับวันอาทิตย์ เวลาเช้าไปเที่ยวตลาดคนคึกคักของสนามหลวง และซื้อ
พวงหลวงแก้วพาลชน ซึ่งเคยรู้จักกันมาตั้งแต่เล็ก จึงถือโอกาสได้
เฝ้าทูลทราบนายดี หลวงแก้วพาลชนขอคิดชอกกับนายดี ขันทะ :
จึงโทรเลขถึงนายดีว่า ต้องการพวงแก้ว เมื่อนายดีลงมาที่ขาน
ขันทะ : ตามโทรเลขแล้ว ขันทะ : ดอຍโทรศัพทถึงหลวงแก้ว
พาลชนว่า นายดีมาแล้วทำไมพวง ขยำแก่งเควของนาย หลวงแก้ว
พาลชนก็มาที่ขานขันทะ : แนะนำให้นายดีรู้จักว่าเป็นเพื่อนเรียน
หนังสือกันมาตั้งแต่เล็ก ร่วมคุยกันถึงเรื่องการค้าขายสักครู่ แล้วคุยถึง
ข่าวสวรรคต ขันทะ : ว่านายดีนั้นแหละรู้จักว่าสวรรคต หลวงแก้ว :
ตามนายดี ๒-๓ คำ แล้ววันสัปดาห์ว่าเป็นตำรวจ นายดีก็ทูลถึงนัง
อภัย ขันทะ : ก็ปล่อยว่า จึงเห็นแก่ชาติ เกิดมาตายตรงเคี้ยว น้ำ
เรองไฟที่วรวทราขลัคน้อย ครั้นแรกนายดีไม่พอใจ แต่ในที่สุดก็
ยอมไปได้ชอกค่าแก่เจ้าพนักงาน เสร็จแล้วก็กลับมากล่าวว่าขันทะ :
ว่า ขอกแล้วอย่าบอกตำรวจทำไมจึงบอก มาที่นี้กัน ที่แรกคิดว่า
โทรเลขเรื่องไม่

หลังจากได้นายดีเป็นพยานแล้ว จึงได้ทำเนิณถาวรเรียกตัว
พลเรือตรี กรมเสและนางสาวทองใบมาสอบสวนเป็นพยาน ก็กล่าว

ทั้งสองเกตุว่า พยานซึ่งคนต่างรู้จักเห็นเบิกความเกี่ยวโยง
ติดต่อกันเป็นลำดับประกอบเจ็ดสมณันตลอดสาย มีใช่เป็นพยาน
โดยเคี้ยว ขันมาตย ๆ และไม่มีที่กล่าว แกล้งเสกสรรปั้นเรื่อง
ขึ้นเลย

ความที่พยานหลักฐานที่บอกความมาน คำนึงเห็นควรฟังไว้ว่า
นายเฉลียว นายซีก ก้อพวก ไปที่ขามพลเรือตรีกระแสด่อนหน้า
วันพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวสวรรคตจริง ดังคำพยาน

ส่วนข้อหาว่าไปเพื่ออะไรนั้น พลเรือตรีกระแสด่วน นาย
ปริศนา เข็มหมวกคนเรือศาโม ก็เหมือนไม่ใคร่ลงมือการจริงแท้ เหตุ
ไต่ถามถึงพวกนี้ไปดังหลายหน และถ้าจำเลย ไปที่ขามพลเรือตรี
กระแสดโดยสารพัดแล้วก็ไม่น่าระอิดอะไรถึงแต่เบิกความปฏิเสธขึ้น ซึ่ง
เมื่อระดกลงกรหาอีกตอนเป็นเวลานานหลายชั่วโมงของพลเรือตรี
กระแสดในการตอบคำถามขึ้นสอยสมจนถึงตอนประกอบท้ายแล้ว บ่อม
ส่อให้เห็นข้อพิรุธ ว่ามิได้ไปมาหาสู่กันอย่างปรกติ

ส่วนข้ออ้างของพวกที่ไประพากรกันอย่างไรบ้าง เพื่อบรรณ
ให้เห็นความประสงค์ของมีพวกนั้น คอยนพยานโจทก์เขาวาง มีแต่
คำนายคดีกระโตกเข้มีพวายนความขึ้นแก่ผู้อื่น อย่างด้อย ๆ โดยยังไร
ไม่อยู่และมีไต่ถามหมายจะให้เป็นเรื่องราวเกิดขึ้นแล้วคนก็กลับไป
อยู่ต่างจังหวัดห่างไกล ไม่น่าจะตกลงสยว่าเป็นผู้เสกสรรปั้นเรื่อง
ขึ้นอีก แต่พยานที่สนับสนุนนายคดีในข้อนี้ โดยนพพากรกันนั้นหากมีไม่
นายคดีอาจไต่ถามไต่ฟังด้อยคำอ้างแล้วเสริมความหรือหมายความว่า
ให้เห็นไปกว่าความจริงของข้อคดีได้ หรือสังเกตเห็นจากข้อนี้

ก็รบแล้วเอาความเอาความเอาเรื่องของคนก็เห็นก็ไป หรืออาจได้
อินชือความเหล่านี้จนรับเนอความได้ก็ได้ ในทุกต่าง ๆ ทดถั่ว
มานี้ ศาสนเห็นว่าคงจะฟังความหรือดอชค่าทุกกันให้เป็นนออย่างไป
อย่างหนึ่งยังไม่ถนัด

ต่อไปนี้จะได้วินิจฉัยว่าใครเป็นผู้ประทุษร้าย พระองค์ท่าน

โรคก็มีพยาน ๒ ชุด ชุดหนึ่งรู้เห็นว่าเรือเอกวัชรชัย ปรากฏ
กัวในพระบรมมหาราชวังก่อนก่อนเกิดเหตุ และหลังเกิดเหตุ ความ
ว่า เช้าวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๔๘๕ ราว ๘ นาฬิกา เรือเอกวัชรชัย
นักรถยนต์ ไปลงที่กระทรวงการต่างประเทศ ค่อมาวัน ๘.๐๐ นาฬิ-
กามีผู้เห็นเรือเอกวัชรชัยเดิน อยู่แถวหน้า โรงละครหลังพระที่นั่งบรม
พิมานโฉมหน้าจะไปยังพระที่นั่ง เมื่อเสด็จขึ้นคังแล้วมีผู้เห็นเรือเอก
วัชรชัยเดินลงบันไดพระที่นั่งบรมพิมานคังหลังไปอย่างรีบร้อน แต่
ก็ไม่ปรากฏว่ามีใครได้เห็นเรือเอกวัชรชัยขึ้นไปถึงชนพระที่นั่งและได้
ทำอะไรอย่างไรมานัก

พยานอีกชุดหนึ่งนำสืบว่า ก่อนวันสวรรคตนายสทรอชวรคนโต
บอกแก่ร้อยตรีตรี พิณพล คนชอยกันคังแต่ครั้งทองโตชอยอยู่ในเรือน
จำว่านายชาติ เศรษฐกิจ ทวดของนายปรีดีได้ว่าจ้างนายสทรอชวรคน
โตซึ่งคนสำคัญ สัญญาให้ค่าจ้าง ๔ แสนบาท รัชปากไว้แล้วรุ่งขึ้น
จากวันสวรรคตนายสทรอชวรคนโตไปหาร้อยตรีตรี ร้องให้ชอกว่า
กัรบจ้างยิงคนสำคัญนั้นคือ ชิงในหลวง โดยมีผู้นำตัวเขาเข้าไปใน
วังก่อนสวรรคตวันหนึ่งหรือสองวันเพื่อไต่ขัง ผู้ที่รอรับอยู่ในวังคือ
นายชิต นายบุศย์ แต่ นายสทรอชวรคนโตไม่กล้าขัง จึงหลบออกมาเสีย

สวนสัตว์อยู่ในหลวงก็ขอเรือเอกวัชรชัย และว่าตำรวจกำลังกักตุน
 ระเบิดเอาไว้ ฝั่งขออาศัยอยู่ด้วยร้อยตรีทวี ประจักษ์ว่า จะถามไป
 ณาเรือเอกวัชรชัยให้ได้ ขอเรือให้ร้อยตรี ช่วยพาไปหาพลโท
 พระยาเทพหัสดินทรรเพื่อระฝักถกเมีย พระยาเทพหัสดินทรรฟังเรื่อง
 แล้วตามปรามแนะนำให้รักษาตัวไว้กับ เจ้าหนากทจะปฏิบัติตามกฎ
 หมายยังมีอยู่ ในที่สุขขยอกยัก ไม่ยอมรัยให้อาศัยอยู่ด้วย นายสี
 หรือสุรคนจรมหาพลอาศัยอยู่ด้วยร้อยตรีทวี ต่อมาสัก ๑ เดือนก็จาก
 ไป ว่าจะไปอยู่กับร้อยตำรวจเอกเจียม ชัยสังค์ แล้วก็ตายตายสูญ
 ไป

เฉพาะคำที่พาดพิงมาถึงนายสีค นายยศย์ คงมีแต่คำร้อย
 ตรีทวีที่เขวเท่านั้นที่อ้างว่า ได้รับคำชกเล่าจากนายสุรหรือสุรคน
 พระยาเทพหัสดินทรรหาได้รับคำชกเล่าละเอียดยังเพียงนนั้น

พยาน ๒ คนยังไม่เป็นหลักฐานพอที่จะชี้ได้ว่า ใครเป็น
 ผู้ลงมือลอบปลงพระชนม์

ก็ไปนั้นจะได้วันถึงถึงวันอาทิตย์ นายยศย์จำเลยซึ่งอยู่ใน
 ก้นนเสียบก่อนว่าเป็นผู้กระทำความผิดหรือไม่

ทางทศุร้ายจะขมขายขมขานพระที่นั่งนั้น ความคำพยานได้
 ความว่าไม่มีร่องรอยอย่างใดเลย บนพระที่นั่งมีทางเขาออกต้อง
 พระบรรทมได้ ๓ ทาง คำนกลาง (คือทางห้องทรงพระสำราญซึ่งติด
 กับห้องพระบรรทม ๆ อยู่ทางตะวันออก) กำหน้า (เหนือ) และทาง
 คำนหลัง (ใต้)

กำนกลางมี ๓ ช่องหรือ ๓ ประตูมีฉากกั้นและลงกลอนข้าง
 ในทางห้องพระบรรทมทั้ง ๓ ช่อง ส่วนภายนอกฉากซึ่งเป็นห้องทรง

พระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าโศภณิศาฯ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้
พระสวามีมีที่ใด ๆ เฝ้าฯ ถวายบังคมอยู่เป็นประจำทุกวันกลางคืนไม่ได้ใช้
เส้นทางเข้าออก

ท่านหน้า (เหนือ) มีพระศอกเดียวจากเฉลียงเข้าประตูถึงห้อง
ทรงพระอักษรส่วนพระองค์แล้วถึงห้องพระบรรทม ประตูคานนมลาก
ลงกลอนในเช่นเดียวกัน ได้ความว่าพระเชือกทอนเมื่อพระองค์ท่านเสด็จ
พระราชดำเนินออกไปเสวยพระกระยาหาร เข้าที่ห้องทางเฉลียงท่าน
หน้า ตามคำแนะนำขี้จิวแล้วว่า ในคืนวันที่ ๘ มิถุนายนนั้น เมื่อ
พระองค์ท่านเสด็จเข้าที่บรรทมแล้ว นายขี้จิวเป็นผู้ลงกลอนที่ลาก
คานในโดยเร็วร้อยตามหน้าที่ด้วยมือตนเอง ต่อขึ้นไปจนกระทั่ง
พระองค์ท่านต้องกระสุนปืนไม่ปรากฏว่ามีใคร ได้เข้าออกทางประตู
อีก จนเมื่อสมเด็จพระราชชนนีจะเสด็จจากห้องพระบรรทมกลับออก
ทางคานนม นายขี้จิวเลยยังต้องเปิดฉากถวาย ตกใจเช่นอนึ่ง
ได้ว่าทางคานหน้า (เหนือ) นายขี้จิวคลอกเวลา นับแต่เสด็จเข้าที่
พระบรรทมไปจนภายหลังพระองค์ท่านต้องกระสุนปืนแล้วและเพิงระ
ดอทกลอนเปิดฉากในตอนสมเด็จพระราชชนนีจะเสด็จออกจากห้อง
พระบรรทม ห้องทรงพระอักษรออกไปเอง

คงมีทางเข้าออกห้องพระบรรทมทางเคี้ยวทางคานหลัง (ใต้)
ซึ่งนายขี้จิว นายขี้จิวบังเฝ้าอยู่ที่เฉลียงหน้าประตู เป็นทางเข้าที่
นั้งพระองค์แล้วถึงห้องพระบรรทม แม้จิวเลขเองก็ให้การค้ำค้ำ
ไปในทางว่าไม่มีทางอื่นที่ผู้ร้ายจะเข้าไปสู่ห้องพระบรรทมได้

ฉะนั้นผู้ร้ายที่เข้าออกห้องพระบรรทม จะค้ำค้ำคานนายขี้จิว
นายขี้จิวบังอยู่

ก่อนจะไคว้นาญชอเพ็จร้างเคยวกับนายชิตจำเลยท้อไป

นายชิตเป็นมหาคเล็ดห้องพระยวทรรมีเวรผลัดเปลี่ยนกับนาย
บุศย์ในขณะเกิดเหตุเป็นเวรของนายบุศย์ แต่นายชิตได้ไปนั่งอยู่หน้า
พระทวารห้องแต่งพระองค์กับนายบุศย์ด้วย

กรณีเหตุที่ควรพิจารณาณคือ

๑. นายชิตรีบวิ่งไปพูดเท็จต่อสมเด็จพระราชชนนีว่า ใน
หลวงขิงพระองค์ ความชอบนายชิตเพียงแต่เห็นพระองค์ท่านทรง
บรรทมหงายอย่างปรกติและมีพระโศกที่พระนลาศท่านั้น เหตุใดจึง
ว่าท่านทรงขิงพระองค์เอง ย่อมเห็นได้ชัดว่าเป็นการกล่าวเพ้อถอย
เกลือบเรอร้ายให้หายสูญ จิตนายชิตกล่าวแก้ว่า พศมิกเพราะ
เขาใจผิดว่า ไม่มีใครเข้าไปท้าวพระองค์นั้น ไม่มีเหตุอันควรเชื่อฟัง
เลย

๒. ในเวลากระชั้นชิดกับตเสด็จสวรรคต นายชิตยังได้
แสดงกิริยาวางอาและท่าทางอย่างเป็นจริงเป็นจัง ถึงกับทำท่านอน
หงายจับยื่นข้อหน้าผากข้อหน้าพระบรมวงศานวงศ์ นายกรัฐมนตรี
และข้าราชการผู้ใหญ่ ณ พระที่นั่ง ทั้ง ๆ ที่คนไม่รู้เห็น และเมื่อพัน
เอกประพันธ์ กุลพิริตร ราชองครักษ์ถามเรื่องสวรรคต นายชิตตอบ
ว่าทรงขิงพระองค์เอง ครั้นถามถึงสาเหตุนายชิตก็ว่า ทรงมีเรื่องกับ
สมเด็จพระราชชนนีไม่ได้ร่วมโต๊ะเสวยกันมา ๒-๓ วันแล้ว ซึ่ง
ล้วนแต่เป็นการเพ้อขายกล่าวเท็จโศกจงใจทั้งสิ้น

๓. นายชิตว่า เข้าวานนั้นนายชิตไปว่าจ้างทำศพพระตรา
ข้างต้องการไคว้คชนาคพระตรา นายชิตจึงมานั่งอยู่กับนายบุศย์รอ

โคตมบุตรกรม เพื่อเข้าไปเฝ้าพระทวารออกม่าวัก ความเจื่อนพระยา
 อนุรักษราชสมณะเคียว พยานจำเลยเอมเข็กความศักดิ์ว่า ศึบศิวีย่าที่
 นำไปมอชนกข้างมีรอยขุมตามขนาดคงพระตราอยู่แล้ว ทั้งนแสบคง
 ว่านายชิต ไม่มีความจำเป็นที่ระต้องถกม่าวักพระตรา อนึ่ง พระ
 ตราเก็บอยู่ในตู้ต่างจากพระแท่นขวรกรมประมาณ ๖ วา มีพระฉลากกัน
 ระหว่งศักดิ์พระแท่น นายชิตค้นเคยนกการเข้าออก เพียงแต่เข้า
 ไปเช็ดกันำพระตราออกม่าวัก ไม่นำระถึงแก่ทำให้ยังเกิดเสียงคง
 รอดจนการขวรกรม เหตุไฉนนายชิตตั้งระระถกม่าวักพระขวรกรม คำ
 นายชิตไม่สมเหตุผลถกขวรกรม กถขเป็นการแสดงว่านายชิต
 ไปนั่งรอเพื่อเหตุ

๔. รวรสองสี่คำหักก่อนหน้าวันสวรรคตเวลาเย็น นางสาวบุญ
 กระละภักฎ ไปคยยสิ่งของในห้องพระภษาพบนายชิตอยู่ในห้องนั้น
 นายชิตพุกข่นว่า "นี่ระขอกให้ ท่านไม้ไค้เสกัระคอก วันที่ ๑๓ นั้น"
 นางสาวบุญถามว่า "เพราะอะไร" นายชิตนึ่งเฉยเสีย นางสาว
 บุญจึงว่าไม้เชื่อหรือถ นายชิตก็หัวระระ แล้วพุกว่า "ไม้เชื่อถ้แล้ว
 ไป คอยกไปถ้แล้วถั้น" นางสาวบุญเข้าใจว่า นายชิตล้อเล่น เพราะ
 เห็นระระระระวันเกษมการตามเสกัไปคางประเทศ ต่อมาคนวันถ
 ๘ มิถุนายน ๒๔๘๕ นางสาวบุญได้เ้าความคามาที่ไค้พุกไค้คย
 กัขนายชิตให้นางสาวนัภาน้องสาวพี่ เป็นท่านองคยกันตามอระวมคา
 ครอบเกิดการสวรรคตขั้น พันคัระระระระระระระ ระนักรสวรระระระระ
 ลอยสว่นนางสาวบุญนอกรากขอชั้น นางสาวบุญก็ ได้ไค้การถ

ความขมขื่น ในชั้นกรรมการศาลกลางเมืองสอยสวนก็ได้ให้ความ
ไว้เช่นเดียวกัน

สมเด็จพระราชชนนีก็ได้พระราชทานพระกระแสรัชสั่งเป็น
พยานว่า นางสาวจรรยาเคยกราบทูลว่า มหาดเล็กคนหนึ่งพูดว่า ใน
หลวงพระเสด็จในวันที่ ๑๓ ไม่ได้ เขาขอซื้อมหาดเล็กคนนั้นเหมือน
กัน จะเป็นนายซิคหรือนายซึกคนใดคนหนึ่ง ใน ๒ คนนี้เวลานทรง
ทำไม้ได้เสียแล้ว

ฉะนั้นก็บอกความของนางสาวจรรยา จึงประกอบด้วยน้ำตาก็
หลักฐานควรฟังเป็นความจริงได้

นอกจากนายมี พาสต ยังบอกความยืนยันว่า นายซิคได้
พูดกับนายมีท่านของเขยวกัน โดยเช้าวันหนึ่งก่อนเสด็จสวรรคต
ขณะท่านมีกำลังอยู่เวรบนพระที่นั่งชั้นบนนายซิคได้มาคุยด้วย ตอน
ที่นายซิคพูดกันว่า “แปลกใจทำไมในหลวงจึงจะเสด็จกลับในวันที่
๑๓ ฝรั่งเขาดี” นายมีตอบว่า “ท่านไม่ทรงดีอย่างฝรั่ง เพราะ
ท่านเป็นไทย ท่านก็เสด็จได้” นายซิคว่า “ท่านจะไม่ได้เสด็จนั้นนา”
นายมีว่าก็ใครได้ถูกแล้วท่านก็ทรงเสด็จ นายซิคพูดในที่สุกว่า
ท่านจะไม่ได้เสด็จนา

หลังจากให้การที่ศาลกลางเมืองแล้วสัก ๒-๓ วัน พระบาท
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวองค์ที่ ๕ ทรงสั่งให้นายมีเข้าเฝ้า ทรงซักถาม
ว่า ใครเรื่องอะไรให้เล่าถวาย นายมีจึงกราบยังคมทูลให้ทรงทราบ
ถึงข้อความที่นายซิคพูดกับท่านกงทักกล่าวมาแล้ว

พระยาทศมเค็รพระเจ้าอยู่หัว องค์ปัจจุบันได้พระราชทานพระ
ราชกฤษฎีกาสั่งเป็นพยานว่า นายหลังสวัสดิ์รศกแล้ว ๒-๓ อาภิตย์
นายมี พานผด เคยกราบทูลว่า นายชิตพิศกว่า วันที่ ๑๓ จะเสด็จกลับ
ไม่ได้

ตามคำพยานหลักฐานที่กล่าวมานั้น เช่นอันฟังได้ว่า นายชิต
พิศพิศเช่นนั้นจริง เป็นถาวรบุคคลอันมีรัฐควมามริงอย่างใดอย่างหนึ่งมา
ไม่ใช่เป็นการแสดงความคิด ความเห็น พุคออกมาโดยความพอใจ
และออกใจไว้ไม่อยู่ เป็นข้อที่ส่อให้เห็นว่า เพราะนายชิตพิศล่วงรู้เหตุ
ร้ายซึ่งจะบังเกิดขึ้นภายในระยะเวลาอันใกล้ มั่นใจในความสำเร็จ
ตลอดไปร่งกับมีความอึดใจและทนงใจ จึงกล้าแสดงข้อความ
ออกมาเป็นนัยเพื่อแสดงความคิดที่ส่อให้เห็นว่า เป็นคนรู้ความ
สำคัญอันล้น

๕. ได้ความตามคำพระพิชิตราชสารสิน ผู้ช่วยราชเลขา
นุการในพระองค์ว่า ในวันที่ที่พระราชทานรัฐธรรมนญเมื่อวันที่ ๕
พฤษภาคม ๒๔๘๕ ความหมายกำหนดการเวลา ๑๐.๑๐ นาฬิกา
แก่พระองค์ด้วยสพายนพรัตน์ พยานมีหน้ากตามเสด็จ ได้ไปถึง
พระที่นั่งบรมพิมานเวลา ๘.๐๐ นาฬิกาเศษ พระยาทศมเค็รพระเจ้าอยู่
หัวทรงกวักพระหัตถ์ เรียกให้ขึ้นไป รัชสั่งว่า ผู้ช่วยกที่เกิด เขา (นาย
ชิตจำเลย) ทิกรที่ร้อยตรีวาทินจะเชิอ แล้วทรงนำพยานไปทูลขอ
พระองค์ ขณะนั้นนายชิตกำลังรักษาพระองค์ก็ทเริชอยู่โดย
หนึ่งประมาณ ๑๐ กว่าเทริชญ พยานเห็นว่า ไม่ใช่เทริชญสำหรับ
พระองค์ ถาพยานายชิตว่า นี้เทริชญของใคร นายชิตว่า เทริชญของ

รัชกาลที่ ๖ พยานว่าคิดไม่ได้ ไม่ใช่เหรียญของท่านให้เอาออก
 เสีย พยานเห็นสออสายสพายนพรคนไว้แล้วแต่ไม่มีดวงตราและดวง
 ห้อย ตามนายซึกว่า ดวงตราอยู่ที่ไหน นายซึกว่ายังให้คนไปเอา
 อยู่ พอที่สมเด็จพระราชชนนีเสด็จมาบริขารถึงตามว่า อย่างไรกัน พยาน
 กรวยทูลว่ายังรอคารวาก็ดวงห้อย สมเด็จพระราชชนนีรับสั่งว่า พระพิริตร
 ช่วยทำให้ด้วยนะ ฉันจะส่งหน้าไปก่อน พยานทนาศึกษาเห็นจนเวลา
 เกือบก็ จะไม่ทันถูกข้อมหมายกำหนดการ จึงส่งให้เปลี่ยนเครื่อง
 ผัดของพระองค์ใช้สพายจักรีนแทน ไม่ตรงความหมายกำหนดการ
 ระหว่างเปลี่ยนสายสพายนนั้น นายซึก ท้าไป ทักไป ในหลวงรับสั่ง
 ว่า ท้าไปไม่คล้องผูก พยานรู้สึกว่าตรงกรวย

การกระทำของนายซึกในข้อนี้แสดงให้เห็นว่า นายซึกคือหมื่น
 พระประมเทศานภาพ มีเจตนาให้พระองค์ท่านทรงไ้ไว้ด้วยความมอ้ยยศ
 ในงานพระราชพิธีความภาคกลางรัฐสภา ณ พระที่นั่งอนันตสมาคมระเ็น
 เหตุให้ท่านทั้งหลายเข้าใจผิดในพระราชประวัติ

ส่วนนายบุคคลอื่นนั้น แม้ใจทักจะมีได้สืบถึงข้อพิรุธนานา
 ประการ อย่างเช่นนายซึก แต่การที่นายบุคคลอื่นมีหน้าที่อยู่เเวระ คอย
 เฝ้าอารักขาพระองค์ท่านอย่างใกล้ชิดขณะยังไม่เสด็จจากพระมณฑ
 ขรรทม นั้นก็เช่นหน้าที่อันสำคัญอย่างยิ่ง และผู้ร้ายเข่าออกจะคิด
 ผ่านทางระเียงหลงทางอยู่ แต่นายบุคคลอื่นได้ทำการซักขวางบ้้องอัน
 ตรู้อระระโรยวายขึ้น หรือแม้จะสมมุติว่า ผู้ร้ายจะเข่าออกทางคั้ง
 ทรงพระสำราญได้ ก็ปรากฏว่าทางคั้งทรงพระสำราญก็ถกขยับเสียด
 กันหลั่ง มีช่องโคงโคง ๒ ช่อง ไม่มียานประทุ จากที่นายบุคคลอื่น

อยู่ นายยศก็ข้อมแมตเห็นได้ เพราะอยู่ในระยะใกล้ซีกกัน อีกประ
 ทาวหนึ่ง เมื่อเสด็จขบถงชนในที่องพระบรมม ในขณะเวทงบรมม
 อยู่นายยศซึ่งมีหน้าทโคย ตรงกมีทเข้าไปค ใต้เห็นเหตุการณว่า
 ีเช่นอย่างไร กลยธำรในชั้นสอสงวนว่าไม่ถ้งเข้าไปเพราะกถ้งระ
 ฤกทว่ายงในหลวง

การกระทำหรือการกระทำของนายชิต นายยศ จำเลย
 ทั้งสองเช่นนี้ ไม่มีการให้วินิจฉัยเป็นอย่างอื่น นอกจากจะฟังว่า
 จำเลยทั้งสองคนนี้อย่างน้อยก็ เป็นผู้สมรู้ร่วมคิดในการ ลอบปลงพระ
 ชนม์ด้วย

นายเฉลียว ปทุมรส จำเลยมีขอพิเคราะห์ที่ดังต่อไปนี้

(๑) เป็นคนสนิทซิดชอบองนายปรีดิ เป็นคนหนึ่งในการ
 ปรลัยนแปปลงการปกครอง พ.ศ. ๒๔๗๕ เก็บรักษาราชการอยู่ในกรม
 ปรลัยนแปปลงการปกครอง ใต้โอนไป ใต้โอนไป ใต้โอนไป
 รัชการในกองตรวจคนเข้าเมือง กรมตำรวจ แล้วโอนไปรัชการ
 ในกรมสรรพสามิต พ.ศ. ๒๔๘๐ ลาออก ในชั้นเองเข้ารับ
 ราชการในสำนักพระราชวัง ตำแหน่งตัวคนนำแผนกคลัง แล้วเลื่อน
 ขึ้นเป็นเลขานุการสำนักพระราชวัง ต่อมาเลื่อนเป็นรองเลขาธิการ
 พระราชวัง พ.ศ. ๒๔๘๖ ย้ายไปดำรงตำแหน่งราชเลขาธิการ ใน
 พระองค์ ทรง เป็นค้วทงการเมืองเข้าไปครอบงำราชการในสำนัก

นายเฉลียวนั้น นอกจากมีจิตใจฝักใฝ่อยู่กับนายปรีดิมาก่อน
 นานแล้ว เมื่อนายปรีดิเป็นผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ สมควร
 ด้ยถำนจกคามรัฐธรรมนญนค้วทงค้ว นายเฉลียวก็ยังมีอำนาจยังชน

นายเฉลียวดำรงตำแหน่งราชเลขาธิการในพระองค์ได้ ๓ เดือน แล้ว
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเสด็จนิวัติพระนคร นายทวี บุญยเกตุ
รองนายกรัฐมนตรีมีคำสั่งลงวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๔๘ ว่า เพื่อให้
มีความเรียบร้อยและเหมาะสม เป็นการสมควรจึงให้มีข้าราชการ
ผู้ใกล้ชิดประจำพระองค์ เพื่อดูแลพระราชกรณียกิจ และรักษา
พระบรมราชโองการต่าง ๆ ให้เป็นที่เรียบร้อย จึงให้นายเฉลียว
ดำรงตำแหน่งราชเลขาธิการในพระองค์ มีหน้าที่ปรึกษาราชการ
พระองค์อยู่ด้วย ปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวประจำพระองค์อีก หนึ่ง
ด้วย

ด้วยเหตุเหล่านี้ นายเฉลียวจึงตั้งสำนักงานขึ้นอีกแห่งหนึ่ง
ที่ตึกทนายธรรมนิรมิต ภายในประเทศก๊กต่างนำหวังว่า
กิจการจะเป็นระเบียบเรียบร้อยและเป็นที่ยอมรับ แต่ก่อกวนกลายเป็น
สิ่งตรงกันข้าม นายฉันทักุ่มแพว มีความท้อแท้หวาด และยวารถ
แก่บุคคลหลายคนว่า เกรงจะมีภัยอันตรายแก่พระบาทสมเด็จพระเจ้า
อยู่หัว ได้ทรงเตรียมมาตรการป้องกันอย่างเต็มที่ แต่มาภายหลัง
ก่อนเกิดกรณีสวรรคต

(๒) ว่าถึงในหน้าที่ราชการในพระราชสำนักแล้ว นายฉัตร
และนายอุทิศจำเลยอยู่ในบังคับบัญชาของนายเฉลียว

ส่วนนายฉัตรนั้น เป็นคนซื่อซื่อซื่อซื่อซื่อซื่อซื่อ เป็น
กันเองอย่างสนิทอีกด้วย

(๓) เมื่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เสด็จนิวัติพระนคร
ทางราชการ ได้จัดรถเซฟโรเล็ตและรถแอมบูแลนซ์เป็นรถพระที่นั่งส่วน

พระองค์ ถ้าจะเสด็จเป็นพระราชพิธีหรือรัฐพิธี แล้วก็ใช้รถโรล-
ลรอยกับรถรถเคเบิ้ล

วันหนึ่ง หลานจากเสด็จกลับจากหัวหิน สมเด็จพระราชชนนี
จะเสด็จไปทรงชอชอง นายฉันทกุ่มแพร จึงสั่งให้นายระวิ ผล
เนอมา หัวหน้าแผนกพระราชสาสน์จักรถยนต์ถวาย นายระวิ
ซักข้อ ว่ารถไม่มี ทรงเห็นเพราะก่อนเสด็จหัวหินรถสองคันหนึ่งอยู่
แต่เมื่อเสด็จกลับจากหัวหินแล้ว ปรากฏว่า รถเซฟโรเลคันนี้ นาย
เจดีย์วักส่งไปให้นายปรีกั๊ใช้ ส่วนรถแนวข สำนักพระราชวังส่งไป
กรมพาหนะทหารบกเพื่อซ่อมไว้ที่นั่นชกเมืองใช้ จึงเป็นอันว่ารถพระ
ที่นั่งสำหรับทรงใช้ส่วนพระองค์ไม่มี นอกจากนั้นก็มีรถที่ใช้งาน
พระราชพิธีกับขบวนพิธีเป็นรถประทุนทำสีน้ำเงิน ใช้สำหรับทำวนาง
หรือขบวนเจ้า นายฉันทกุ่มแพรนั้นแล้วว่า น่าจะไม่ไปรถ จะรถไป
ถวายบังคมทูลก่อน สักครู่หนึ่งพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวก็เสด็จ
ไปทอดพระเนตรและรับสั่งถามว่า รถคันนี้หรือที่รถถวายพระราช
ชนนีแล้วเสด็จไปทอดพระเนตรที่โรงรถ ไม่ทรงไปปรกรถคันใด กอ
มานายฉันทกุ่มแพรไปสั่งนายระวิว่า ให้หารถที่เคยทรงมาถวายในคอน
ข้างใต้ได้ นายระวิ จึงคิดจะไปทางกรมพาหนะทหารบก ก็กลัวความ
ว่ายังไม่ได้หรือเกรง ครอบงำจึงนำเขาไปทอดถวายทูลทูลหน้าพระท
นั่งรมพิมาน พลสมเด็จพระราชชนนีเสด็จลง พระบาทสมเด็จพระ
เจ้าอยู่หัวก็เสด็จตามมาสั่ง และทรงรับสั่งว่า “รถที่ไหน ๆ ไม่มี
แล้วหรือ จึงมาเอารถของอื่นไปเสียบหมค” นายระวิกถวายขลุว่า
ทูลทูลการสั่งได้เขาไปก็ซึกไม่ได้

วันนั้นเอง พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้มีพระราชกระแส
 วยสั่งกษัตริย์ประเทศสยามว่า เมื่อเสด็จสมเด็จพระราชชนนีเสด็จ
 ไปซัดของเรือกรวดไม่ได้ ถ้ามเหศวร เขาว่านายเฉลียวจกเขาไปให้นาย
 ปรีกั๊ใช้ เพราะรอดของนายปรีกั๊เสีย ในที่สุดทรงรับสั่งว่า "ทำไม
 ของคนอื่นจึงซาดไม่ได้ แต่ของฉันทนซาดได้ ถ้าเช่นนั้นไฟไหม้ทำไม
 ทำซ่าง ฉันทนมีของเขาวังให้อยู่หรือ เรืองผู้คนมดเหมือนกันเอาไปจาก
 ราชเลขาภิรมย์ ส่วนกษัตริย์ราชวงศ์มโหรี เมื่อต้องการจะมีทำไมไม่ตั้ง
 ขนเอง"

เมื่อเสด็จเรือกรวดจนครบทุกถาวมมาน นายปรีกั๊ไม่มีหน้าที่เกี่ยวข้อง
 กับส่วนกษัตริย์ราชวงศ์มโหรี การจึงเป็นว่า นายเฉลียวได้ใช้อำนาจและ
 ศนาคทงตนปกครองอยู่สั่งให้รักไปเพื่อประโยชน์ของนายปรีกั๊ เช่น
 ซาดความจงรักภักดีกับพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

พฤติการณ์เรื่องรอดพระที่นั่งนี้ ค้อมมาใกล้กับปฏิวัติแล้ว คือ
 อดลางวันกษัตริย์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมีพระราชกระแสรับสั่งกับ
 นายระวีประมาณ ๑๕-๒๐ วัน รอดนชพระที่นั่งกันนั้นตายไป
 จากโรงเก็บศพในพระบรมมหาราชวังในเวลากลางคืน ทั้ง ๆ มีเว
 ขยามเส้ารักษาซึ่งน่าจะเป็นเพราะผู้ร้าย แต่คงอำนาจเหยียดขามพระ
 อดรค์กานในการรักษาทรงสนพระทัยในรอดคนนั้น แต่ทั้งนี้ใครเป็นผู้กระทำ
 หรือสั่งการนั้นยังไม่เป็นเรื้องยังไม่กระซ่าง พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
 ซัดถึงพระราชศฤงคารมาก มีพระราชประสงค์จะพบนายปรีกั๊กับกษัตริย์
 ซาดประเทศสยามรายยังมีคมทูลว่า ได้ให้พระรามาอินทราวอดอภัยกรรม
 ทำวรวจกถาวรสืบศาสนาอยู่แล้ว ถึงกระนั้นยังทรงพระวชอดลสาศ

ไปทรงตรวจสถานที่ในคืนวันหนึ่งว่า เก็บอย่างไรและขามอบตรงไหน
ศัลยารักษานางได้ทรงเกิดตามพระราชาตี ร็อก ๒-๓ ครั้งว่า ได้
ความอย่างไรหรือยังและได้เก็บทรงตามพระรามถึงทวาร ในที่สุดก็
พาไปท้าวผู้ร้ายไม่

เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้น ใน พระราชสำนัก เกี่ยวแก่ พระราช
กรณียกิจแห่งพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรง หมายนายเฉลียวจะ
จัดการให้ไว้เรื่องราว เพราะมีสมัครพรรคพวกเป็นอันมาก ตลอดทั้ง
คนรอบแต่หาปรากฏว่า ให้นำพาเป็นกิจระประการใดไม่

ส่วนเรื่องนายเฉลียวกระ ค้างกระ เคียงต่อพระบาทสมเด็จพระ
เจ้าอยู่หัวนั้น พึงเห็นได้จากอาการที่แสดงออกต่าง ๆ ทดล
ประการคั่งเช่นจะกล่าวต่อไปนี้

(ก) นายเฉลียวนี้รดยนตร์ตั้งถ้า ไปถึงพระที่นั่งบรมพิมาน
ซึ่งเป็นพระราชฐานภายใน ในเวลาที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
ทรงประทับ สันระเหยียบประเพณี บางครั้งนั่งใจว้าห่างเข้าไป ทรง
ทราบดีถึงพระเนตรพระ กรรณแห่งพระ บาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและ
สมเด็จพระราชชนนีเนื่อง ๆ

(ข) เวลานั้นนายเฉลียวนำหนังสือไปทูลเกล้าฯ ถวาย สวม
แว่นดำและสอยหิ้วพรอกพรากขึ้นไป ไม่ได้ขอมทาคเด็ก ใช้
กรวยบังคมทูลเสี้ยกอนตามระเบียบ ต่อเมื่อเห็นพระองค์ท่านจึงถอด
แว่นและทงบุตร บางทีเมื่อลงชันชนแล้วจึงถอดทงวางเค้นพลา
ชันชนไม่มีกระ โถน นายเฉลียวก็โยนบุตรทงลงถอยพื้น มทาคเด็ก
คล้องคอขวยเก็บ เพราะเกรงระโถมขรม

จนกระทั่งเกล้าฯ ถวายหนังสือนายเฉลียวไม่ปฏิบัติตามระเบียบ
ประเทศ แยกทหารคุกเข้ากลบดิน

รวมขยับประเพณีการเข้าเฝ้าฯ ถวายหนังสือราชการ
ถ้าราชเลขาอ่านหนังสือราชการถวาย ความขจรกรมการตั้งหมอบ
อ่าน ถ้าพระองค์ท่านประทับอยู่บนพระเก้าอี้ทรงพระอักษร ผู้อ่าน
ก็จะตั้งคุกเข้าเข้าไปใกล้ ๆ โตะทรงพระอักษร แล้วจึงอ่านหนังสือ
ราชการนั้น ส่วนนายเฉลียวเข้าไปยืนอ่านใกล้ ๆ โตะทรงพระอักษร

เมื่ออ่านถวายแล้วก็จะตั้งกราบขังคมทูลว่า เวล่องค์ฯ ฤ
เคยปฏิบัติมานั้นระควรตั้งอย่างไร ถ้าทรงพระราชดำริเห็นชอบ
ก็ยกหมอบเข้านั้นตั้งในหนังสือราชการเป็นพระราชกระแสรับสั่ง
ของพระองค์ถวายให้ทรงลงพระชรมนามาภิไธย แต่นายเฉลียวจะ
ยืนเข้านั้นก็ยกขึ้นโตะทรงพระอักษรนั้นเอง แล้วเลื่อนหนังสือให้
ทรงลงพระชรมนามาภิไธย

(๓) นายเฉลียวเชียวทชชกตทำงานซึ่งอยู่ตรงข้ามกับ
พระที่นั่งบรมพิมาน ถึงเวลาบรรทมถึงตาศยก็เข้านอน จนมีพระราช
กระแสรับสั่งถามว่า ที่นั่นเขาทำอะไรกันอยู่จนตึกกั้น

(๔) การที่นายเฉลียวจำกัดอพนจากตำแหน่งราชเลขาว่าการ
ในพระองค์ เพราะปฏิบัติคนไม่ตั้งรับพระราชประสงค์ ย่อม
เป็นเหตุกระตอยกระเทือนจิตใจนายเฉลียวอย่างแรง

ซึ่งที่นายเฉลียวว่าไม่เสียใจ เพราะไปได้รับตำแหน่งใหม่
เป็นสมาชิกวุฒิสภานั้น ซึ่งไม่เป็นเหตุสุดที่จะให้เห็นว่า นาย
เฉลียวจะหายโกรธเคืองพระองค์ท่าน

(๕) ไท่ฉินฉือมาแล้ว บุคคลผู้ไปประชุมที่บ้านพล
เรือตรีกระแสด มีนายชิตกับนายเฉลียวด้วย

นายชิตเป็นผู้สมคบร่วมมือกับผู้ร้ายในการกระทำความผิดของ
พระชนม์ม ส่วนนายเฉลียวเป็นผู้ซื่อสัตย์จริงรักภักดี มีสำนึก
ไม่พอใจในการที่ถูกถอดจากตำแหน่งราชเลขาจนกว่าในพระองค์ไทย
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวไม่พอพระราชฤทัยที่จะให้ดำรงอยู่ และ
นายชิตเป็นผู้ที่สนิทชิดชอบและคุ้นเคยกันเป็นอันมาก จนถึง ๒ น
ก็พากันได้มาประชุมกันที่บ้านพลเรือตรีกระแสด โดยไม่ปรากฏชื่อ
ว่าประชุมกันด้วยเรื่องอะไร เป็นข้อสันนิษฐานประการหนึ่ง

(๖) ไท่ฉินฉือมาแล้ว พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวจะเสด็จต่างประเทศในวันที่
๑๓ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๘๘ ก็คงเป็นที่เข้าใจกันว่าในหลวงจะเสด็จ
ตามกำหนดในวันนั้นแน่ เพราะมีกำหนดขึ้นทรงราชการแล้ว และ
การกำหนดเช่นนี้มิใช่แต่เพียงวงราชการในประเทศไทยยังเกี่ยวข้องกับ
ต่างประเทศซึ่งเป็นประเทศที่เสด็จไปพำนักนั้นด้วย เช่น สหรัฐ
อเมริกา เป็นต้น ซึ่งจะต้องเตรียมการต้อนรับเพราะจะเสด็จไปใน
ฐานะพระมหากษัตริย์องค์ประมุขแห่งชาติ ตามซึ่งต่างประเทศได้
ทูลเชิญเสด็จไว้ ฉะนั้น การกำหนดวันกำหนดจึงจำต้องเป็นการแน่นอน

แต่มีคนของหมู่ผู้มีความจริงอย่างเที่ยงแท้ว่าในหลวงจะไม่ไ้
เสด็จในวันที่ ๑๓ นั้น

ผู้ที่ไ้พูดออกมาได้ปรากฏความซื่อสัตย์

๑. นายซีก

๒. นายเฉลียว

เขียนหน้าประหลาดกว่า บุคคลผู้รู้เหตุการณ์ล่วงหน้าอย่าง
แน่นอนว่าได้เกิดมีชนพร้อม ๆ กันถึง ๒ คน และบุคคลทั้งสองนั้นถ
สนิทซึกซอกกันเขื่อนอันมากด้วย

ถ้าทริยนายซีกได้กล่าวถึงความซึ้งแก่ใคร่ที่โศกอย่าง โศก
ซึ้งกลดาวจนแล้ว ก็ต่อไปจะได้กล่าวถึงนายเฉลียว

ก. ถ้าหากพระราชทานเพลิงศพพระองค์เจ้าชวทศย์ ๖ วันที่
๘ มิถุนายน ๒๔๘๕ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงพระประสง
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวองค์อัฐิอันเสด็จแทนพระองค์ตอนกลาง
คืน ๒๖.๐๐ นาฬิกา เช่นเวลาเสด็จ พินเฮกประพันธ์ กุสพิตร
ได้พบนายเฉลียว ณ ที่นั้น ระหว่างนั่งรออยู่ที่เก้าอี้หน้าพลับพลา ได้
พูดทวิสาสะกัน พินเฮกประพันธ์ได้ถามนายเฉลียวว่า “ทำไมจึง
ไปทวนศพวันเสาร์ที่ ๑๓” ที่นั่นเพราะพินเฮกประพันธ์ซึ่งใจ
โศกที่ฝังใจ นายเฉลียวตอบว่า “ไม่ได้ไปหรอก” พินเฮก
ประพันธ์ถามว่า “เพราะเหตุอะไร” นายเฉลียวตอบว่า “ตอบค
ไม่ได้มันตัวกัน”

พินเฮกประพันธ์ผู้นี้ เป็นราชองครักษ์ประจำกรมราชองครักษ์
มาช้านาน ระหว่างเวลานายปรีทเป็นผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
ยังเป็นอยู่ ขณะนั้นนายเฉลียวดำรงตำแหน่งราชเลขาการในพระองค์
จึงมีความซอกซอกกัน เมื่อนายเฉลียว ปรทุมรส ระพันทากำหนด

พันเอกประพันธ์ยังเตือนนายเฉลียวด้วยความหวังดีว่า "ไม่ขึ้นไปเฝ้า
ทูลลาพระเจ้าอยู่หัวหรือ" นายเฉลียวตอบว่า "ไม่ขึ้นไปละ ทำให้
ท่านลำบากใจเปล่า ๆ เกี่ยวอะไรว่าขึ้นไปเฝ้าท่านเจ้า" ทำให้พันเอก
ประพันธ์รู้สึกในขณะนั้นว่า เคยมีเรื่องที่โคราช นายทหารคนหนึ่ง
ถูกออกแล้วเข้าไปยังผู้บัญชาการตาย

ความสนิทสนมซึ่งนายเฉลียวแสดงต่อพันเอกประพันธ์มีอยู่
คู่กัน เช่น เมื่อพันเอกประพันธ์อุ้มสมบก นายเฉลียวนิมนต์ไปฉัน
ที่บ้าน

นายเฉลียวจำเลยอ้างตนเป็นพยานก็ยังมีว่า ได้พูดคุย
ปรารภกันว่า ในหลวงประสูติพระองค์นั้น จะเสด็จตามกำหนดหรือไม่
ไม่มีใครทราบดี วันที่ ๑๓ จะไม่เสด็จ เป็นอันว่า คำของนายเฉลียว
จำเลยก็มีความว่าได้พูดากันในชั้นจริง ไม่มีเหตุอันใดที่จะ
สงสัยว่า พันเอกประพันธ์ย้ายร้ายใส่ความ

(๖) วันเดียวกัน ในงานพระราชทานเพลิงศพพระองค์เจ้า
อาทิตย์ ๖ คอนย้าย เจ้าหมื่นสรรเพ็ชรภักดีไปตั้งก่อนในหลวงพระ
องค์ยี่สิบเสด็จ นายเฉลียวเรียกเจ้าหมื่นสรรเพ็ชรภักดีเข้าไปหา
นางแก้วเคียงถนอมกับนายเฉลียว พระพิริยราชสาส์นนางขวาเจ้าหมื่น
สรรเพ็ชรภักดี นายเฉลียวถามถึงการทำมาหากินของเจ้าหมื่นสรร
เพ็ชรภักดี ในฐานะที่ออกจากราชการไปแล้ว คู่กันสัก ๑๕ นาที
ในหลวงพระองค์ยี่สิบเสด็จถึง เจ้าหมื่นสรรเพ็ชรภักดีถามขึ้นว่า
ทำไมในหลวงจึงไม่เสด็จ ซึ่งหมายถึงในหลวงรัชกาลที่ ๘ พระ
พิริย ๖ คอขว่า ประสูติ เจ้าหมื่นสรรเพ็ชรภักดีถามว่าประสูติอะไร
พระพิริย ๖ คอขว่า เกิดกับพระนาง ค่อมอีกสัก ๒ นาที นายเฉลียว

พวกขมข้าง ประโยคนรก ๆ จะว่ากระไร ฟังไม่ลืมหื้มฟังได้แต่ประโยค
 คำว่า "ไม่โตกัลย" นายเฉลียวทศจินดา ๆ แต่ไม่ใช่กระซิบ
 เวลาพูดเสียงภวียนปากมาไกล ๆ ทางเจ้าหมื่นสรรเพ็ชรภักดี ๆ เข้าใจ
 ว่าหมายถึงในหลวงรัชกาลที่ ๘ ไม่โตกัลยไปเมืองนอก ที่เข้าใจเช่น
 นี้ก็โดยพจนานุกรมในหลวงประจวบ จึงเข้าใจว่า ในหลวงคงประจวบ
 หายไม่ทันกำหนดยศโตกัลยเมืองนอก

รุ่งขึ้นเป็นวันสวรรคต เจ้าหมื่นสรรเพ็ชรภักดีทราบเมื่อเวลา
 ย่ำ ๓ โมงเศษ วันแรกทราบว่าถนัดไชยเอกซีเคนท์ วันหลังได้
 ยินโยษกันว่า ปลงพระชนม์เองข้าง ถกลอยปลงพระชนม์ข้าง ทำ
 ใ้คนดองคำของนายเฉลียวในวันนั้นที่ว่า "ไม่โตกัลย" ซึ่งเดิมเข้าใจ
 ว่า ในหลวงคงหายประจวบไม่ทันจึงไม่โตกัลย โฉนมากหลายเป็น
 สวรรคตเสียจะไม่โตกัลย เรื่องข้างมาตรงกันเข้า เมื่อเจ้าหมื่นสรร-
 เพ็ชรภักดีคิดถึงคำพูดของนายเฉลียวแล้ว ก็คิดสงสัยวกเวียนไปมา
 และคิดว่า ถ้าในหลวงถกลอยปลงพระชนม์จริงแล้ว นายเฉลียว
 คงเกยวชิระรู้เห็นด้วย จึงได้พูดจนเช่นนั้น

วันหนึ่งเจ้าหมื่นสรรเพ็ชรภักดีได้ไปพอกับพระยาชากีเทศอกุม
 ในงานฆ่าเพื่อภักดี พระบรมศพ ในพระบรมมหาราชวัง ได้เล่า
 คำพูดของนายเฉลียวที่พูดในวันงานพระราชทานเพลิงศพพระองค์เจ้า-
 ธาติภัย นั้นให้พระยาชากีเทศอกุมฟัง ซึ่งความชอบ พระยาชากี
 เทศอกุมก็เชื่อกความเรียบร้อยว่าเป็นความจริง

เห็นว่าความที่เจ้าหมื่นสรรเพ็ชรภักดีเข้าใจความหมายในถ้อย
 คำของนายเฉลียว ตามที่กล่าวมานั้น สมเสียด ไม่มีการจะตมาข

ความเข้าใจอย่างอื่น เมื่อระลึกว่า นายเฉลียวเคยพูดความซื่อสัตย์กับ
พันเอกประพันธ์อย่างซื่อ ๆ ไปแล้ว ทำไมจะพูดแก่เจ้าหมื่นสรรเพชญ์
ภักดิ์เช่นนั้นไม่ได้

การที่นายเฉลียวพูดความซื่อ นั้นจะเห็นเพราะความกระ-
หิมนิยมใจและมั่นใจในความสำเร็จ ไม่เห็นมีทางเป็นภัยประจวบโค

คำที่นายเฉลียวพูดเช่นการยืนยันเห็นเหตุการณ์ ภายหน้าอย่าง
แน่ชัด มิใช่เป็นการแสดงความกึกความเห็นโดยอาศัยเหตุใดเหตุ
หนึ่ง จึงมีอารักขาความเชื่ออย่างอื่นไปได้ นอกจากนี้เพราะนายเฉลียว
รู้เหตุการณ์แห่งความจริงของเรื่องทั้งหมดนั้น จึงพูดได้ถูกต้องตรงต่อ
ความจริง

เมื่อประมวลเหตุทั้งหลายที่เกี่ยวข้องแก่ตัวนายเฉลียวจำเลยมา
วินิจฉัยประกอบกัน ก็จะได้เห็นได้ถนัดชัดว่า นายเฉลียวได้รู้ช้อยแล้ว
ว่า มีผู้คิดกระทำความผิดลงพระชนม์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
เวลานั้นหมดคิด หมกโอกาสที่จะเสด็จไปต่างประเทศตามกำหนดนัด
หมายนั้นได้ นายเฉลียวช่วยปกปิดไม่เอาความนั้นไปร้องเรียนขึ้น
จนมีเหตุบังเกิดการประทุษร้ายแก่พระองค์พระบาทสมเด็จพระเจ้า
อยู่หัวถึงแก่การสวรรคต

อาศัยคำพยานหลักฐาน และเหตุผลทั้งหลายใน ทั้งสามวน
ตามักได้กล่าวมาแล้วแก่เยื้องคน คำที่เห็นว่านายเฉลียว ปทุมรส
นายชิต สิงหเสนี และนายชยชัย อัทธมนตรี จำเลยทั้ง ๓ ได้กระทำ
ความผิดจริงทั้งโทษกึ่งหนึ่ง ฎีกาของโทษกึ่งหนึ่ง

จึงพร้อมกันพิจารณาแก้คำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ว่า นาย
เฉลียว ปทุมรสจำเลย มีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยลักษณะอาญา มาตรา
๕๗ ตอนที่ ๓ ให้ลงโทษประหารชีวิต นอกจากนี้แก่นักงใต้ชั้น
ความคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ได้ยกฎีกาของจำเลย

เสาวนิจธรรมวิทักษ์

ธรรมบัณฑิต

คุลยพากย์สุวัฒน์

ศิลปสิทธิวินิจฉัย

นาถปริญญา

